

DONDERDAG 8 OKTOBER 2009

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.05 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. G20-top van Pittsburgh (24-25 september) (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. De gevolgen van de mondiale financiële en economische crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking (ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

5. Vrijheid van informatie in Italië (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie over vrijheid van informatie in Italië.

Viviane Reding, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, vrijheid van meningsuiting en vrijheid van informatie vormen de basis voor een vrije, democratische en pluriforme samenleving. Dat is mijn vaste overtuiging als voormalig journalist en het is ook de vaste overtuiging van de Europese Unie. Alle EU-instellingen – het Parlement, de Raad en de Commissie – hebben daarom het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ondertekend. Artikel 11 van dit Handvest luidt: "Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te hebben en de vrijheid kennis te nemen en te geven van informatie of ideeën, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. De vrijheid en de pluriformiteit van de media worden geëerbiedigd."

Ik wil u erop wijzen dat het Handvest van de EU in artikel 51, lid 1 ook bepaalt waar en wanneer deze fundamentele rechten van toepassing zijn. Ik citeer nog eens: "De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten."

Binnen de bevoegdheidssfeer van de EU, die we dienen te respecteren, is de Europese Commissie altijd opgekomen voor vrijheid van de media, vrijheid van meningsuiting, vrijheid van informatie en persvrijheid, zowel binnen de EU als in onze externe betrekkingen met derde landen. Ik wijs vooral op de belangrijke rol van de EU-richtlijn inzake televisie zonder grenzen waardoor vanaf 1989 burgers in alle EU-lidstaten onbelemmerd en zonder beperkingen uitzendingen van andere EU-landen kunnen ontvangen; een EU-richtlijn die wezenlijk heeft bijgedragen aan het grensoverschrijdende vrije verkeer van informatie en aan een pluriformer medialandschap in alle lidstaten. In dit verband bedank ik het Europees Parlement voor de geboden hulp aan de Commissie om te komen tot een gemoderniseerde versie van deze richtlijn, waarmee de vrijheid van grensoverschrijdende informatie verder wordt uitgebreid van televisie-uitzendingen tot andere audiovisuele diensten, in het bijzonder die welke via internet beschikbaar worden gesteld.

Deze richtlijn dient aan het eind van het jaar door alle EU-lidstaten ten uitvoer te zijn gelegd en zal een belangrijke bijdrage leveren aan een pluriform landschap, ook voor wat betreft het gebruik online. Ik wijs op drie andere heel belangrijke aspecten van deze richtlijn.

Ten eerste, de bevordering van onafhankelijke tv-producties. De richtlijn bevat een bepaling dat omroeporganisaties ten minste 10 procent van hun zendtijd of 10 procent van hun programmabudget dienen te reserveren voor Europese producties van producenten die onafhankelijk van de omroeporganisaties zijn.

Ten tweede voorziet de gemoderniseerde versie van de richtlijn erin dat journalisten en nieuwsorganisaties in de hele EU recht van toegang hebben tot korte fragmenten om daarover kort te rapporteren.

Ten derde, en dit is van het allergrootst belang, legt de nieuwe richtlijn een relatie met de behoefte aan onafhankelijke media-instanties op nationaal niveau. Deze relatie, die door de Commissie werd voorgesteld, kon uiteindelijk alleen worden gelegd dankzij veel steun van het Europees Parlement. Voor de omroepsector kan de aangepaste richtlijn inzake televisie zonder grenzen worden gezien als een handvest voor grensoverschrijdende vrijheid van informatie binnen de EU.

Ik wijs u nog op een ander belangrijk aspect op het bevoegdheidsterrein van de EU, waarbij deze instelling ten behoeve van pluriformiteit van media kan optreden en is opgetreden. Ik bedoel het beleid met betrekking tot het radiospectrum. U weet allemaal dat zonder toegang tot het radiospectrum er geen uitzendingen mogelijk zijn, en het is het EU-beleid ervoor te zorgen dat alle spelers op de markt een toegang zonder discriminatie tot het radiospectrum krijgen. Nationale instanties hebben dus niet het recht door middel van toewijzing van frequenties de concurrentiesituatie op de mediamarkt te bevriezen ten gunste van de actoren die al op die markt actief zijn. Het Europees Hof van Justitie heeft overigens in zijn uitspraak over *Centro Europa* dit belangrijke beginsel dat onmiddellijk voortvloeit uit de vrijheid van dienstverlening, bevestigd. De Commissie zag deze uitspraak als een bijdrage aan eerlijke concurrentie en als een belangrijke grondslag voor het versterken van pluriformiteit van media. De Commissie heeft op die basis herhaaldelijk maatregelen getroffen tegen lidstaten in die gevallen waarin het stelsel van het spectrumbeheer met dit beginsel in strijd bleek te zijn.

Ik wijs bijvoorbeeld op de inbreukprocedures over de toewijzing van radiofrequentiespectra in Italië, die mijn collega Neelie Kroes en ik in 2006 zijn gestart. Onder druk van deze procedure zijn de Italiaanse autoriteiten nu hun aanpak aan het veranderen. Het resultaat hiervan zal een wezenlijke openstelling van de markt en een overwinning voor pluriformiteit in de media zijn. Het spectrumbeleid is daarom een duidelijk voorbeeld van een domein waarop de EU binnen haar bevoegdheid kan handelen om de concurrentie op het gebied van de bronnen waarvan de omroeporganisaties afhankelijk zijn, te vergroten en daarmee pluriformiteit van de media te versterken.

Met betrekking tot de geschreven pers heeft de EU aanzienlijk beperktere bevoegdheden. De geschreven pers is een van de voornaamste voorbeelden van nationale of zelfs regionale bevoegdheden en de positie ervan is zeer vaak een weerspiegeling van de uiteenlopende culturele tradities in de verschillende lidstaten. Er is dus geen specifieke EU-wetgeving inzake de geschreven pers, en evenmin kan er op grond van de huidige verdragen sprake zijn van regelgeving. Binnen de instellingen van de EU en in het bijzonder in de Europese Commissie hebben we niettemin altijd de ontplooiing van de geschreven pers in de hele EU bevorderd. Ik wijs erop dat ik in mijn hoedanigheid als commissaris voor de EU-media talloze besprekingen voerde met hoofdredacteuren uit heel Europa over de actuele kwesties op het gebied van vrijheid van media en mediapluralisme.

Dit heeft in juni 2009 geleid tot het Europees Handvest voor persvrijheid, dat door journalisten uit heel Europa is opgesteld. Ik heb mijn volledige steun aan dat Handvest toegezegd toen het eindresultaat van dit werk aan mij werd aangeboden. Het Handvest voor persvrijheid dat door de Europese journalistengemeenschap is geïnitieerd, is een belangrijke herbevestiging van de fundamentele waarden die verankerd zijn in basiswettelijke teksten zoals het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het is ook een herinnering voor alle beleidsmakers op hun bevoegdheidsterrein, dat er voor overheidsinstanties een taak ligt op het vlak van effectieve persvrijheid: zij moeten bereid zijn vrijheid van meningsuiting te beschermen en de ontwikkeling ervan aan te moedigen. Het handvest is dan ook een belangrijke stap in de richting van een versterking van deze fundamentele waarden en rechten waarop journalisten zich kunnen beroepen ten overstaan van regeringen of overheden wanneer zij zich beperkt voelen in hun journalistieke vrijheid.

Uw Parlement zal zien dat de EU-instellingen, en in het bijzonder de Commissie, een sterke politieke betrokkenheid tonen bij de grondrechten en de vrijheid van informatie, van meningsuiting en van de media. We gebruiken op basis van de Verdragen onze bevoegdheden om deze rechten en vrijheden in onze werkzaamheden hoog te houden en we zullen dat blijven doen.

Ik noem echter een ander belangrijk aspect, namelijk het feit dat grondrechten die betrekking hebben op EU-beleid niet de EU bevoegd maken in alle aangelegenheden op het vlak van de grondrechten in een of meer lidstaten. Laten we niet vergeten dat de lidstaten grondwetten hebben, vaak met een lange traditie, en dat in alle lidstaten er rechtbanken, hoven van beroep en constitutionele hoven zijn die ervoor zorgen dat grondrechten bij elk optreden van nationale overheden worden geëerbiedigd en gehandhaafd. Nog gisteren deed een dergelijk voorbeeld zich in Italië voor.

Dit is het resultaat van het feit dat we een werkverdeling hebben, omdat Europa geen superstaat is, maar samengesteld is uit 27 soevereine lidstaten. En krachtens het nieuwe Verdrag van Lissabon gaat Europa ook op deze voet verder.

Ik roep u daarom op de EU-instellingen niet in te zetten voor het oplossen van problemen die krachtens onze verdragen op nationaal niveau moeten worden opgelost. We moeten geen rol opeisen die we niet hebben en die we evenmin onder het Verdrag van Lissabon zullen hebben. Laten we ons hier richten op een effectieve toepassing van regels, beginselen, rechten en vrijheden op gebieden waar de EU bevoegd is. Dat kan leiden tot zeer belangrijke voortgang, en ik heb verschillende concrete voorbeelden hiervan in mijn toespraak gegeven.

Ik geef nog een ander voorbeeld van gebieden waarop we actief zouden kunnen zijn. Paul Rübig, een lid van dit Huis, heeft onlangs in een begrotingsamendement het nieuwe EU-programma Erasmus voor journalisten voorgesteld. Een dergelijk programma zou, in moeilijke tijden voor de geschreven pers, journalisten in staat stellen voor een beperkte tijd bij redacties in andere lidstaten te werken. Journalisten zouden dan ook kennis kunnen nemen van de politieke, economische en sociale situatie in andere lidstaten en daarover schrijven. Journalisten zouden de situatie in heel Europa kunnen vergelijken en aan de lezers kunnen presenteren met inbegrip van de situatie van de persvrijheid. Daarom moedig ik het Europees Parlement aan een zeer positieve blik te werpen op deze voorstellen, die beslist de steun hebben van de EU-commissaris voor de media.

Joseph Daul, *namens de PPE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, voorzitters, dames en heren, mijn verzoek om namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) een bijdrage te leveren aan dit debat over de persvrijheid in Italië, kwam hoofdzakelijk voort uit de wens het oneigenlijke gebruik van dit Europees Parlement als forum voor nationale kwesties aan de kaak te stellen. Tevens wil ik de vinger leggen op een onrechtvaardige en kwaadwillende aanval op de regering van een Europese lidstaat waar de rechtsregels even strikt worden gehanteerd als in de rest van Europa.

Ten aanzien van het eerste punt verwijs ik naar de president van de Italiaanse Republiek, die ik gisteren ook al heb geciteerd en die afgelopen week de volgende woorden sprak: "Het Europees Parlement – ik citeer – kan geen klankkast zijn van politieke conflicten en controverses die thuishoren in de lidstaten en hun nationale parlementen." En ik vervolg met het citaat van de president van de Italiaanse Republiek: "Ook kan het Europees Parlement niet optreden als een soort beroepsinstantie die uitspraak doet over de besluiten van de nationale parlementen of over het nationale regeringsbeleid." Het is niet mijn bedoeling president Napolitano, met wie ik een goede band heb, te beledigen, als ik zeg dat hij niet op dezelfde politieke lijn zit als minister-president Berlusconi, of op die van mij of de fractie die ik vertegenwoordig.

(Uitroep van de heer Schulz)

Respecteert u mijn vrijheid van meningsuiting, mijnheer Schulz! Ik zie graag dat de vrijheid van meningsuiting vanochtend evenzeer wordt gerespecteerd als de persvrijheid!

(Interruptie van de heer Schulz)

We kennen de ordeverstoorers nu wel. Die laten me koud. Daar wind ik me niet over op. Mijnheer de Voorzitter, ik vraag slechts of u me de gelegenheid geeft om te spreken. Dit is niet de manier om een debat te voeren.

Maar uit deze woorden blijkt wel zeer duidelijk hoeveel respect men heeft voor onze democratische instellingen, of deze nu nationaal of Europees van aard zijn. Het is een feit dat het debat dat wij vanochtend voeren absoluut niets te maken heeft met de reden van bestaan van het Europees Parlement. Waar gaat het nu werkelijk om? Wordt het Italiaanse parlementsleden onmogelijk gemaakt binnen hun eigen nationale parlement een debat te voeren over de persvrijheid of over enig ander onderwerp? Ik denk het niet. Wordt het Italiaanse burgers onmogelijk gemaakt hun afkeuring over een bepaalde wet te uiten? Nee. Wordt het de Italiaanse rechtbanken onmogelijk gemaakt de wet te handhaven? Nee, dat hebben we duidelijk gezien. Is het voor het Europese Hof van Justitie onmogelijk maatregelen te nemen tegen een Italiaanse wet die in tegenspraak is met de Europese verdragen? Nee. Het antwoord op al deze vragen is duidelijk nee.

In dit licht is het debat dat wij hier voeren niet meer en niet minder dan een vooringenomen politiek spelletje dat tot doel heeft een politieke tegenstander onderuit te halen. Wat enkele van onze collega's ook beweren, de Italiaanse Republiek functioneert zoals dat hoort in Europa, democratisch en in overeenstemming met de rechtsstaat. Zij die het tegendeel beweren, verloochenen de realiteit. Daarmee laten we ons niet voor de gek houden.

Het is niet de taak van het Europees Parlement, dames en heren, om als scheidsrechter op te treden bij nationale, politieke conflicten. Deze instelling is niet bedoeld om te proberen de geloofwaardigheid van een regering in het geding te brengen; een regering die overigens politiek verantwoording dient af te leggen aan haar eigen burgers. En juist daarvoor bestaan er verkiezingen. Ik dank u voor uw aandacht.

David-Maria Sassoli, *namens de S&D-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, ieder van ons wordt beïnvloed door de omstandigheden waarin wij leven en voordat u hier naar Brussel kwam, zal ook u te horen hebben gekregen: "vergeet niet dat u een grote verantwoordelijkheid hebt, dat wij een grote verantwoordelijkheid hebben", namelijk het zorgen voor verbetering van uw land.

Wij weten dat een sterker Europa, dat in staat is om met een gevoel voor rechtvaardigheid aan de verwachtingen van de burgers te voldoen, zal leiden tot verbetering van onze landen. Wij weten uiteraard dat dit mogelijk is, als we samenwerken, en als we erin slagen onze meest waardevolle middelen, onze grondwetten, die waarden, rechtsregels en rechten bevatten die de ware rijkdom van Europa vormen, te bundelen. Mijn land wordt getroffen door veel onenigheid, maar ik wil iedereen direct verzekeren dat we het hebben over een groots democratisch land, met een grootse grondwet. Gisteren was voor ons, Italianen, een zeer belangrijke dag, omdat het Constitutionele Hof, geconfronteerd met verwarring en verzoeken om onschendbaarheid, opnieuw een eenvoudig en oud beginsel heeft bevestigd, namelijk het beginsel dat bepaalt dat voor de wet alle burgers gelijk zijn. Wij weten echter dat ook grootse landen het spoor bijster kunnen raken en publieke goederen kunnen verwarren met persoonlijke belangen. Wij kunnen ons echter niet veroorloven dat de lidstaten verzwakken.

Het recht op onafhankelijke informatie, zonder druk of voorwaarden vanuit de overheid, moet worden gegarandeerd en dat is een publiek goed, een goed voor iedereen, in ieder land. En dit goed moet door de Europese Unie zonder aarzelen worden beschermd. We moeten ons inzetten om te voorzien in gemeenschappelijke regels, om grenzen vast te stellen waarbuiten informatie niet meer als onafhankelijk wordt beschouwd. De Europese Unie moet dringend ingrijpen en er moet dringend een richtlijn worden aangenomen die gericht is op het vaststellen van richtsnoeren inzake pluralisme en inzake het beschermen van een goed dat voor iedereen beschikbaar moet zijn. Mevrouw Reding, vergeet nooit dat wij een Parlement zijn en geen museum waar stoffige voorwerpen worden geconserveerd.

Mário David (PPE). – (PT) In Portugal heeft Prisa, een Spaanse onderneming waarvan bekend is dat ze de socialistische partij steunt en een meerderheidsaandeel in een televisiezender – TV1 – heeft, een week of drie, vier geleden opdracht gegeven het late televisiejournaal van vrijdag het zwijgen op te leggen. Nu wil ik u, mijnheer Sassoli, graag vragen of ook uw fractie daadwerkelijk wil onderzoeken wat er in andere landen gebeurt. Of wilt u alleen maar meedoen aan de politieke haarkloverij waarvan we hier vanmorgen getuige zijn geweest?

David-Maria Sassoli, *namens de S&D-Fractie*. – (IT) Bedankt voor uw vraag, want hierdoor krijg ik de mogelijkheid om uitleg te geven. In de tijd die mij is toebedeeld, heb ik deze mogelijkheid niet gehad.

(De Voorzitter verzoekt de afgevaardigden om de spreker verder te laten gaan)

Zoals ik al zei, ben ik blij met uw vraag, omdat ik hierdoor de mogelijkheid krijg om te zeggen dat de richtlijn die wij van de Commissie verlangen, voor alle lidstaten moet gelden. Dit is geen Italiaanse kwestie: dit is een Europese kwestie. Ik wil daaraan toevoegen dat wij willen dat de vraag die wij in Straatsburg zullen indienen, wordt aangepast. Wij willen dat hij gaat over de discussie over pluralisme in Italië en in Europa. Hartelijk bedankt voor uw vraag.

De Voorzitter. – Geachte collega's, tijdens debatten als dit zal ik geen toestemming geven voor "blauwe kaart"-vragen. Het spijt me dat ik dit besluit moet nemen, maar we moeten hier veel rustiger mee omgaan, anders wordt de regel: geen blauwe kaarten. Ik wil niet dat de vergadering verstoord wordt. Gedraagt u zich alstublieft zoals het betaamt.

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de president van de Italiaanse Republiek, Giorgio Napolitano, heeft gelijk als hij zegt dat het Europees Parlement niet de juiste plaats is om conflicten tussen politieke partijen binnen lidstaten op te lossen, of om verzet aan te tekenen tegen besluiten van nationale parlementen. Het probleem in Italië – en ik denk dat de heer Napolitano, de president van de Republiek, volkomen gelijk heeft – moet eerst in Italië zelf worden aangepakt.

Niemand kan echter – en dat is nu juist het probleem, mijnheer Daul – ontkennen dat er in Europa en in Italië sprake is van een probleem. Mijn probleem met uw interventie is, dat u ontkent dat er een probleem is.

(Applaus)

De heer Napolitano heeft gelijk. Ik denk dat u er goed aan hebt gedaan ook de woorden van de heer Napolitano te benadrukken, maar het is niet juist om hier, in deze kring, te zeggen dat er niets aan de hand is. Waarom zeg ik dat? Ik zeg dat omdat het Freedom House recentelijk een onderzoek heeft gepubliceerd waarin alle landen ter wereld ten aanzien van de persvrijheid worden ingedeeld in drie categorieën: vrij, gedeeltelijk vrij en niet vrij. We moeten constateren – en dat vind ik een enorm probleem – dat drie landen, niet slechts één, niet alleen Italië, maar ook Roemenië en Bulgarije, zijn ondergebracht in de categorie 'gedeeltelijk vrij'. Wij zijn bovenal bezorgd, echt bezorgd, over het feit dat het hier in één geval gaat om een van de grondleggers van de Europese Unie.

Aangezien wij deze Europese Unie hebben gevormd om voor eens en altijd onze gemeenschappelijke waarden van democratie, vrede en vrijheid uit te dragen, is het onze plicht om in te grijpen. Op welke manier? Ik denk dat we, op grond van onze verdragen, aan de Commissie dienen te vragen – en ik benadruk nogmaals dat dit verzoek reeds is gedaan – om een voorstel te doen voor een richtlijn ter bescherming van het pluralisme van de media. Dat is wat er dient te gebeuren, en dat is ook de bevoegdheid die het Europees Parlement op grond van de verdragen heeft. Deze richtlijn zal moeten garanderen dat onze constitutionele bepalingen ten aanzien van de vrijheid van de media volledig en op harmonieuze wijze worden nageleefd in alle landen van de Europese Unie, en zeker in alle landen in kwestie.

Voorts moet ik u zeggen, mijnheer de Voorzitter, en daarmee besluit ik, dat ik uitermate teleurgesteld was over de interventie van de Commissie. De lidstaten kunnen allen doen wat zij willen, zolang dat niet in strijd is met hun nationale grondwet. Dat is wat we van de Commissie te horen hebben gekregen. Ik ben het daar volstrekt niet mee eens. Ik protesteer daartegen. Er zijn waarden, er zijn vrijheden die moeten worden verdedigd in dit Parlement, dat uitstijgt boven landsbelangen en boven nationale grondwetten.

(Applaus)

Dat zijn de waarden en de grondbeginselen die de ware aard van de Europese Unie uitstralen. Derhalve verzoek ik de Commissie zich nogmaals te beraden over haar positie en zo spoedig mogelijk een richtlijn voor te stellen inzake de concentratie van de media, die geldt voor alle landen van de Europese Unie.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, inhakend op de verklaringen van de heer Sassoli – die in dit Parlement heeft verklaard dat de tekst waarover we in Straatsburg zullen stemmen, zal worden veranderd – wil ik zeggen dat het zinloos is om over een tekst te debatteren waarover de indieners zelf reeds hebben verklaard hem te zullen veranderen.

De Voorzitter. – Dat was niet echt een motie van orde, mevrouw Muscardini, dus ik zou willen vragen dat we ons aan het Reglement houden.

Dames en heren, ik geef niet iedereen die een blauwe kaart opsteekt, het woord. Ik heb daar het recht toe en we moeten verder met ons debat.

We moeten onze debatten sneller afhandelen. Bedenkt u alstublieft dat iedereen die dat wil, het woord kan voeren tijdens de "catch the eye"-sessie aan het einde van ons debat.

Judith Sargentini, namens de Verts/ALE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de mensen zouden misschien verwachten dat ik in het Italiaans spreek, en willen dit misschien tot een Italiaans debat maken, maar ik ben een Nederlandse. Ik ben een Nederlands lid van dit Parlement en ik ben heel teleurgesteld door de gedachte dat we hier spreken alsof de kwestie een binnenlands Italiaans debat betreft.

Het punt is niet de wijze waarop het gaat in Italië: de druk op journalisten, de zelfcensuur die journalisten in Italië beginnen toe te passen. Het punt is dat het een schandvlek voor Europa is. Hoe gaan we nieuwe lidstaten, kandidaat-lidstaten, vertellen dat zij pluriforme media dienen te hebben, dat iedere stem in hun land moet worden gehoord, dat er een debat moet zijn tussen alle overtuigingen en alle politieke partijen, als we niet bereid zijn tegen Italië te zeggen dat het land vooruitgang moet boeken, dat het verkeerd is druk uit te oefenen op journalisten om hun houding te veranderen en dat het verkeerd is dat de macht over zowel de commerciële als publieke televisieomroepen in handen is van een enkel persoon.

De heer Verhofstadt heeft er al om gevraagd en ik zal er ook om vragen. Mevrouw Reding, u zegt dat Europa zijn best doet, dat grondrechten fundamenteel zijn, maar niet wanneer het een lidstaat betreft die al een lidstaat is. Dat kan niet waar zijn. Dit is een van de criteria van Kopenhagen. Iedereen moet zich houden aan de criteria van Kopenhagen.

(Applaus)

Om ervoor te zorgen dat dit geen Italiaans debat is, vraag ik ook een richtlijn inzake concentratie van media. Het Europees Parlement heeft hier twee keer om gevraagd: wanneer komt de Commissie hiermee over de brug? Dit verhitte debat dat we hier voeren, is er een dat de PPE-Fractie zelfs van de agenda probeerde te halen met het argument dat het geen Europese aangelegenheid zou zijn. Dit verhitte debat laat zien dat er iets aan de hand is. Mensen schreeuwen, mensen zijn er emotioneel over – dat is goed, omdat de vrijheid van meningsuiting, een pluriforme pers, het wezen van onze democratie vormt.

In Italië krijgt 80 procent van de mensen zijn dagelijkse informatie via de televisie. Als die televisie niet alle meningen uitzendt, krijgen mensen geen kans hun eigen beslissingen te nemen. Dat is fundamenteel voor democratie.

(Applaus)

Allemaal zijn we ontwikkelde mensen. We moeten allemaal leren om te gaan met verschillende waarheden en onze eigen waarheid daaruit te vormen, en dat recht hebben ook de burgers in Italië. Burgers in Bulgarije, burgers in Nederland hebben dat recht, en ik kom voor dat recht op. Ik mag dan Nederlandse en geen Italiaanse zijn, maar ik bekommer me om burgers in heel Europa.

Proberen dit debat van de agenda te halen en zeggen dat het onze zaak niet is, dat is iets waarvoor we ons moeten schamen. De manier waarop de dingen in Italië lopen, maken dat land als democratie zeer kwetsbaar. Laten we iets in gang zetten. Mediaconcentratie, alstublieft, mevrouw Reding.

(Applaus)

Ryszard Czarnecki, namens de ECR-Fractie. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, niet alleen Italië is een belangrijk en prachtig land. In het Europees Parlement zetelen de vertegenwoordigers van 27 prachtige landen. Dat wilde ik nog toevoegen aan de woorden van de heer Sassoli.

Naar mijn mening is het enigszins paradoxaal dat ik – een activist van de anticommunistische oppositie die nooit had gedacht dat hij akkoord zou kunnen gaan met iemand die uit dat kamp afkomstig is – vandaag moet instemmen met de president van Italië die ons waarschuwt voor het overhevelen van interne conflicten naar het Europees Parlement. Ik verwijs in dit verband naar de dubbele normen die worden gehanteerd. Sommige kwesties wekken de belangstelling van bepaalde fracties in ons Parlement. Zij dringen erop aan om deze aangelegenheden in ons Parlement te bespreken, terwijl andere kwesties onder het tapijt worden geveegd.

Misschien zijn er in andere landen vergelijkbare situaties geweest. In Polen heeft een zittende minister onlangs al het mogelijke gedaan en werkelijk alle beschikbare middelen aangewend om te bewerkstelligen dat de voorzitter van de staatstelevisie zijn functie kon behouden. Dat is hem uiteindelijk niet gelukt, maar op dat ogenblik heb ik geen enkele fractie om een debat over de kwestie horen roepen. In andere landen hebben zich soortgelijke situaties voorgedaan.

Als we bijgevolg willen vermijden dat iemand ons van het gebruik van dubbele normen kan beschuldigen, moeten we iedereen gelijk behandelen. Als zich een probleem voordoet, zouden we dat altijd meteen moeten bespreken. Als we dat niet doen, betekent dit dat er een of ander politiek verband is of dat er een politiek spelletje wordt gespeeld.

De heer Verhofstadt heeft hier voorstellen geformuleerd die erop gericht zijn om als het ware van bovenaf bepaalde formele, juridische en wettelijke oplossingen op te leggen aan een aantal lidstaten. Volgens mij is dit synoniem met de invoering van een verregaande en overdreven integratie van Europa, als het ware langs een achterdeurtje en over de hoofden van de burgers heen. Een dergelijke aanpak zou in feite in strijd zijn met de wil van de publieke opinie die tot uiting is gekomen in de verkiezingen die zijn gehouden om onze regeringen te verkiezen.

De Europese Unie is nog steeds een gemeenschap die gebaseerd is op naties en op nationale staten. Laten we echter niet toegeven aan de verleiding om een kortere weg te nemen waarbij we, als het ware over de hoofden van de nationale staten heen, voor deze landen bepaalde regelgeving uitvaardigen.

Mijnheer de Voorzitter, tot slot ben ik van mening dat het hier om een interne Italiaanse aangelegenheid gaat. Het is misschien geen eenvoudige kwestie, maar de Italianen zouden dit probleem zelf moeten oplossen. Het Europees Parlement is niet de geschikte plek om dit soort problemen aan te pakken.

Patrick Le Hyaric, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, de vrijheid van pers en informatie is een fundamenteel en onvervreemdbaar recht, aangezien het deel uitmaakt van de menselijke ontwikkeling. Deze vrijheid is bovendien, u zei het al, mevrouw Reding, vastgelegd in artikel 10 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aangaande het pluralisme en in artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aangaande de vrijheid van meningsuiting.

Op grond van zowel dit Europese recht als de aanbevelingen van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa en van de OVSE inzake de mediavrijheid, is ons Parlement van mening dat de minister-president van Italië, die aan het hoofd staat van een lidstaat die nota bene een van de grondleggers van de Europese Unie was, de grondbeginselen van de vrijheid en het pluralisme van de pers op diverse manieren schendt. Door de opbouw van een media-imperium bestaande uit diverse radio- en televisiestations, uitgeverijen, reclamebureaus, verzekeringsmaatschappijen en banken heeft hij algemene publieke belangen als informatie en cultuur omgevormd tot ware handelsgoederen met een winst oogmerk.

Daar komt nog bij dat de minister-president van de Italiaanse regering een stem heeft in de benoemingen in de publieke mediasector. Door dit quasi-monopolie op het gebied van informatie en de financiering daarvan kan hij het grootste deel van de audiovisuele media en de schrijvende pers niet alleen domineren, controleren en aansturen, maar ook de inhoud ervan inzetten voor zijn eigen gewin. Een dergelijk Big Brother-systeem ten aanzien van de vrijheid van meningsuiting is niet verenigbaar met de fundamentele, democratische openheid die noodzakelijk is voor een werkelijk pluralisme van pers en media. Voegen we daar nog aan toe dat deze man en zijn familie zowel de politieke macht als de mediamacht bezitten, dan hebben we te maken met een duidelijke belangenverstrengeling die onverenigbaar is met een democratie van de meerderheid, een democratie die modern en levendig is door de inbreng van actieve burgers.

Voorts is de heer Berlusconi voornemens publicaties over gerechtelijke onderzoeken aan banden te leggen. Hij vervolgt en bedreigt journalisten die hem bekritisieren; hij vervolgt Italiaanse kranten als *La Repubblica*, *L'Unità* en zelfs het dagblad van de Italiaanse bisschoppen, *Avvenire*. Ook Europese kranten, waaronder het Franse blad *Le Nouvel Observateur*, zijn bedreigd. Uiteindelijk wordt de onafhankelijke, schrijvende pers op twee manieren financieel in de hoek gedreven: door het 'Tremonti-decreet' van 6 augustus 2008, dat de overheidssteun aan onafhankelijke kranten inperkt, en door de verlaging van de reclamebudgetten. Het Big Brother-beleid van Berlusconi richt zich inmiddels ook op het constitutionele hof, de magistraten en de federatie van onafhankelijke journalisten. Zelfs het parlement weet hij in diskrediet te brengen.

Als alle geledingen van dit Parlement onder deze omstandigheden daadwerkelijk iets willen doen om datgene wat we de democratische waarden van de Europese Unie noemen, te verdedigen, moeten we een duidelijke waarschuwing laten horen, en, mevrouw de commissaris, het door u aangehaalde Europese recht laten gelden en samen met duizenden Italiaanse intellectuelen, kunstenaars en journalisten benadrukken dat de vrijheid om informatie te geven en de vrijheid om informatie te ontvangen, net als in de rest van de Europese Unie, in Italië onvoorwaardelijk moet worden gerespecteerd.

Daarom doe ik in dit Parlement het voorstel een Europees waarnemingscentrum voor pluralisme van pers en media in te stellen. Dit centrum zal moeten waken over het beginsel van scheiding der machten tussen politieke macht en mediamacht in de hele Unie, het vaststellen en handhaven van een maximale drempel voor de concentratie van de media, en het respecteren van het recht van journalisten om te informeren en het recht van onafhankelijke kranten om te publiceren.

Een dergelijk waarnemingscentrum verenigt ons Parlement met nationale parlementen, met uitgeverijen en productiemaatschappijen, met verenigingen van journalisten, met lezers en televisiekijkers. Het zou een conceptrichtlijn kunnen opstellen tegen concentratie en voor pluralisme. Het zou een manier kunnen zijn, mijnheer de Voorzitter, om de democratie in Europa in stand te houden.

Francesco Enrico Speroni, *namens de EFD-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie is een plek van vrijheid en democratie: Italië vormt daarop geen uitzondering, ook niet wat betreft informatie. Mocht het in aanmerking nemen van de ontelbare publicaties die in de kiosken liggen of het aanschouwen van het grote aanbod televisiezenders, waaronder ook de lokale, niet volstaan, dan zou men eens de rapportages moeten doornemen van onafhankelijke organen, zoals het *Osservatorio di Pavia*, dat heeft vastgesteld dat de oppositie 60 procent van de zendtijd heeft in de nieuwsuitzendingen op de staatstelevisie en 49 procent van de zendtijd op de zenders van Mediaset. Vervolgens moet men in aanmerking nemen dat

van de 455 vonnissen van het Europees Hof voor de rechten van de mens in Straatsburg inzake vrijheid van informatie, er slechts zeven betrekking hebben op Italië, dit in vergelijking met de 29 vonnissen voor Frankrijk en de 28 vonnissen voor het Verenigd Koninkrijk.

Wat betreft de stellingname dat de media zouden worden beïnvloed door het feit dat de Italiaanse minister-president juridische stappen heeft genomen tegen enkele van hen, waarbij hij als burger gebruik maakt van zijn grondrecht, is het heel belangrijk om in dit verband te erkennen dat de magistratuur in Italië, van de eerste stappen van rechtspraak tot en met de laatste en inappellabele stap, zeker niet het hoofd buigt voor de regeringsleider; sterker nog, soms lijkt het tegendeel het geval.

Vrijheid van meningsuiting wordt in Italië gegarandeerd: wie het tegendeel beweert, moet de moed hebben om geen algemene ontwerpresoluties met een louter politiek karakter in te dienen, maar om de procedure uit artikel 7 van het Verdrag te starten, waarvoor documentair bewijs nodig is van de stand van absoluut niet bestaande zaken.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we hebben een revolutie in de democratie nodig. Voorzitter, zou u hier vandaag zitten wanneer in de jaren zeventig en tachtig in West-Europa Italiaanse toestanden de weg hadden geplaveid naar Berlusconiëring? Wat we echter tegelijk meemaken, is dat niet alleen Italië een probleem is, maar dat er een Berlusconiëring van Europa dreigt. En dat is zeer, zeer gevaarlijk.

Als lid van de Grondrechtenconventie heb ik kunnen meemaken hoe hard er indertijd om precies deze belangrijke kwestie van de mediaconcentratie is gestreden. Helaas is het toen door tegenstand van bepaalde krachten niet gelukt om op dit punt vooruitgang te boeken. Nu, bijna tien jaar later, betalen we het gelag. Dat is een zeer gevaarlijke ontwikkeling. Als ik alleen al naar een land kijk waar ik lang heb gewerkt, wat is er dan van het 'stormgeschut van de democratie', zoals de *Spiegel* het eens genoemd heeft, onder de reële voorwaarden van de nieuwe economische concentratie terechtgekomen? En waarom hebben wij onder deze voorwaarden niet daar waar werkelijk een beroep op Europa wordt gedaan, op dit zo centrale terrein van de vrijheid van pers en meningsuiting, die vooruitgang waarop zo veel Europeanen gewacht hebben en waarvoor ze ten dele zelfs revoluties op touw hebben gezet. Waar blijft deze richtlijn? Waar bent u bang voor, mevrouw Reding? Welke krachten zijn hier aan het werk? Heten die Murdoch of hebben ze een andere naam?

De publieke omroep – in Oostenrijk haalt 62 procent van de burgers daar zijn informatie vandaan. En door wie wordt die gecontroleerd? Bijna uitsluitend door de regerende politieke partijen. Wanneer ik naar het overheidsapparaat in Duitsland kijk – ook daar zijn de verkeerde mensen aan het werk. We hebben persvrijheid nodig en niet alleen in Italië!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, televisiebeelden van dit lege Parlement zullen het beste bewijs zijn van het feit dat dit debat een list en een schijnvertoning is. In 2004 is in dit Parlement namelijk een debat gevoerd over de vrijheid van informatie in Italië. We hebben een resolutie aangenomen waarin de indieners verklaarden zich zorgen te maken over de situatie in mijn land. We hadden een centrumrechtse regering en Silvio Berlusconi was onze minister-president. Na de overwinning van links in 2006, was het probleem als bij toverslag verdwenen. Geen dramatische debatten meer in het Europees Parlement, geen internationale waarschuwingen meer en geen – door de salonsocialisten zo geliefde – inzamelingen van handtekeningen meer.

Maar plotseling, na de zoveelste verkiezingsoverwinning van de heer Berlusconi, dreigde er als bij toverslag weer gevaar voor de vrije uitwisseling van ideeën. Kortom, als centrumrechts regeert, loopt de pers gevaar en als centrumlinks regeert, is er geen vuiltje aan de lucht. Het is jammer, maar het percentage civiele en strafzaken dat in mijn land tegen journalisten is aangespannen door exponenten van links, zoals Massimo D'Alema en Romano Prodi, heeft een absoluut hoogtepunt bereikt van 68 procent van al deze zaken.

Kortom, ik vraag me af of het mogelijk is dat de persvrijheid in gevaar is gebracht door één enkel verzoek van de heer Berlusconi om gerechtigheid. Aan de hand van een interview met de heer Cohn-Bendit kan dit misschien beter worden uitgelegd dan dat ik het heb uitgelegd. Ik citeer hem hierbij letterlijk: "Het is belachelijk om de heer Berlusconi te vergelijken met een dictator: er zijn geen gevangenen voor dissidenten, hij heeft de steun van de meerderheid en centrumlinks heeft eenvoudigweg verloren". Eenvoudigweg verloren.

Het is een enorme vernedering voor ons geliefde Italië dat zij door een handjevol professionele desinformanten gedwongen wordt tot een onwerkelijk en bespottelijk debat. En deze vernedering zal hen duur komen te staan, omdat ze nogmaals de steun kwijt zullen raken van de Italianen, die – in nog grotere getale dan nu – op de heer Berlusconi zullen stemmen, ook omdat zij ervan uitgaan dat hij zal strijden voor het welzijn van Italië. Maar u, dames en heren, lijkt vastberaden van plan te zijn het imago van ons land om zeep te helpen.

De schade die u toebrengt aan Europa is echter wellicht groter dan de schade die aan Italië is toegebracht: want wat u de burgers voorhoudt is een karikatuur van Europa, waarbinnen u zich de illusie maakt dat u het stempel 'democratisch' uitdeelt, niet met de bedoeling om de rechten van personen te beschermen, maar om de werkelijkheid te verdraaien op stalinistische wijze, die tegenwoordig – vreemd genoeg – typerend is voor exponenten van een fractie die zich liberaal noemt.

Inderdaad – dames en heren van de partij van Antonio Di Pietro – probeert u maar eens te ontkennen dat u communisten bent. Uw geschiedenis achtervolgt u namelijk en het is de geschiedenis van hen die nooit hebben geschuwd leugens te gebruiken als middel om hun politieke tegenstander als gevaarlijk te bestempelen. Maar de werkelijke dreiging voor de democratie wordt gevormd door hen die proberen ons onze toekomst te ontnemen door de uitkomst van vrije verkiezingen niet te accepteren en schrikbeelden op te roepen.

Wij geven die toekomst niet op: wij zullen daarom in deze zittingsperiode vechten om te voorkomen dat het Europese project, waarin wij sterk geloven, wordt verstoord door het verwarren van vrijheid van meningsuiting met het onjuist voorstellen van zaken en het verwarren van gerechtigheid met machtsmanipulatie. Weet wel, pseudoliberalen, dat jullie onze wil om bij te dragen aan het algemeen welzijn niet zullen breken...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil collega Mauro graag iets vragen. Ik heb bij de voorbereiding voor dit debat meerdere keren met Mario Mauro gesproken. Mario was eergisteren nog bij mij op mijn kantoor en ik heb een zeer goede collegiale relatie met hem.

Daarom kan ik zonder emotioneel te worden de volgende vraag stellen: kunt u zich misschien voorstellen dat de reden voor dit ingewikkelde debat in Italië is, dat Italië voor zover ik weet het enige democratische land is waarin de grootste mediaondernemer tegelijkertijd de baas van de regering is? Zou het misschien zo kunnen zijn dat juist deze belangenverstrengeling tot het debat voert dat we hier nu hebben?

(Applaus)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik bedank de heer Schulz hartelijk. Ik wil benadrukken dat als er één debat is waaraan we ons niet alleen niet willen onttrekken, maar waaraan we tevens van harte willen deelnemen, dan is dat het debat over mediaconcentratie in Europa, zodat we bijvoorbeeld ook de rol van de heer Murdoch kunnen bespreken. En bovendien willen we uiteraard zorgen dat dit debat niet opzettelijk wordt gebruikt om één enkel land aan te vallen.

Ik moet uiteraard benadrukken dat ik Martin Schulz met genoeg antwoord heb gegeven, omdat ik hem beschouw als de belangrijkste politieke creatie van Silvio Berlusconi.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, zoals de Heer Schulz zojuist al aangaf, gaat dit debat vanuit het perspectief van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten niet uitsluitend over Italië. Ook ik ben geen Italiaans woordvoerder. Onze fractie vindt dat pluriformiteit van media niet slechts een Italiaanse kwestie is. Alle lidstaten zijn erbij betrokken, en alle lidstaten van de Europese Unie dienen deze beginselen van pluriformiteit van media te waarborgen.

Dit Huis vraagt de Commissie reeds lang om maatregelen te treffen om de pluriformiteit van media te waarborgen. De Commissie staat volledig achter een driestappenplan voor de bepaling van de indicatoren voor pluriformiteit, met inbegrip van een werkdocument, een onafhankelijk onderzoek en een mededeling.

Commissaris Reding heeft niet gemeld dat twee van de drie stappen al gezet zijn. Onze fractie wacht ongeduldig op de derde stap, een mededeling over pluralisme, en op een pakket wetgevingsmaatregelen dat geschikt is om dit beginsel in de hele Unie te waarborgen – in de hele Unie en niet alleen in Italië. We baseren ons perspectief op het feit dat de Europese Unie niet alleen een economische en monetaire unie of een ongebonden coalitie van lidstaten is, maar ook een verzameling van waarden. Het is ongelooflijk belangrijk in dit debat dat perspectief te herbevestigen.

Een van deze rechten is essentieel: de vrijheid van informatie die in het EU-handvest is omschreven als het recht informatie te ontvangen en te verstrekken zonder inmenging van enig openbaar gezag. Voor Italië, en ook wat betreft het bijzondere standpunt dat door David Sassoli van mijn fractie is verwoord, is dit een werkelijk punt van zorg, maar de bredere bezorgdheid over de Europese Unie vormt voor onze fractie een uitdaging: voor alle leden, inclusief de leden uit Italië. Dit is een ongekende situatie in Italië, maar het zou een gevaarlijke situatie voor de hele Europese Unie kunnen worden en dat is het standpunt van onze fractie.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil me allereerst richten tot de commissaris, die heeft beweerd dat het niet de taak van dit Parlement is om bepaalde kwesties op te lossen. Ik wijs er echter op dat het de taak van dit Parlement is om te zorgen dat het Verdrag en de grondwetten van de lidstaten worden nageleefd. Een aantal maanden geleden heeft de Italiaanse minister van Justitie verklaard dat hij had gezorgd dat delen van *YouTube* en internet binnen afzienbare tijd worden afgesloten. Ik wijs erop dat dergelijke praktijken alleen in China plaatsvinden. In artikel 21 van de Italiaanse grondwet is vastgelegd dat de pers niet mag worden onderworpen aan autorisaties of censuur.

Zoals andere afgevaardigden reeds hebben bevestigd, is Italië het enige land waarin de regeringsleider het monopolie heeft op de publieke televisiezenders en tegenwoordig ook op de private zenders en waarin helaas een wet wordt aangenomen waardoor journalisten in feite zelfs zullen worden belemmerd in het publiceren van juridische rapportages. Dit omdat de Italianen anders waarschijnlijk op de hoogte zouden komen van de rol van de heer Berlusconi in de bloedbaden van 1992, veroorzaakt door de maffia, waarbij Giovanni Falcone en Paolo Borsellino omkwamen.

(De Voorzitter verzoekt om orde)

Mijnheer de Voorzitter, ik vraag u de orde in dit Parlement te handhaven, want we staan hier niet op de markt.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, persvrijheid in een land kan naar mijn mening slechts goed worden beoordeeld door met elk aspect van de kwestie rekening te houden. Hiertoe behoort een grondige analyse van de markten waaronder die van de reclame, en van gewoonten van de bevolking zoals de gemiddelde tijd die aan tv-kijken wordt besteed, de verspreiding van de gedrukte pers en het niveau van alfabetisme, enzovoorts. We zouden in Italië in vergelijking met veel andere lidstaten zeker dramatische verschillen in deze factoren vinden. Zolang deze opmerkelijke verschillen, bijvoorbeeld de concentratie van eigenaarschap van media en partijpolitieke macht over de publieke media, niet openlijk worden besproken, zal het Italiaanse patroon op verraderlijke wijze veel mensen overtuigen.

Ik vergelijk het graag met een virus – het is niet gevaarlijk genoeg om de drager ervan te doden, maar het verzwakt hem beslist en het heeft de potentie om anderen te besmetten. De aanwezige leden van het Europees Parlement dienen te weten dat in Estland een centrumlinkse partij onberaden het huidige Italiaanse model heeft gevolgd door alle openbare en private hulpbronnen onder het gezag van de partij te concentreren en unilaterale boodschappen in de hele hoofdstad Tallinn te verspreiden. Ik zou er geen enkel bezwaar tegen hebben om ook over deze kwestie een Europese discussie te voeren.

Anders dan de PPE-Fractie ben ik van oordeel dat het tijd is om te discussiëren over de persvrijheid en een resolutie aan te nemen. Die resolutie dient niet te worden beschouwd als een soort bepaling van de uitslagen onder politieke partijen in een of andere lidstaat, maar eerder als een gelegenheid tot bevordering van de waarden waarop onze Unie is gebaseerd.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb al drie keer mijn kaart omhooggehouden, maar u hebt mij het woord niet gegeven, en de heer Schulz daarentegen wel.

Daarom stel ik nu mijn vraag aan de spreker en aan iedereen die het woord heeft gevoerd, ongeacht de fractie waartoe hij behoort: hebben zij onderzocht of de centrumlinkse regeringen ooit een wet hebben uitgevaardigd die de concentratie van massamedia in de handen van minister-president Berlusconi zou kunnen voorkomen?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Dat is een interessante vraag. Dat vergt historisch onderzoek: hebben de centrumlinkse regeringen er alles aan gedaan? In mijn bijdrage wees ik erop dat de centrumlinkse partij hetzelfde doet als de heer Berlusconi in Italië, dus het debat gaat over Europa, over vrijheid van meningsuiting en over bedreigingen van de vrijheid van meningsuiting ongeacht of die uit linkse of rechtse hoek komt. Dat is mijn mening.

De Voorzitter. – Het spijt me, mijnheer Salatto, maar ik kan helaas niet iedereen die een "blauwe kaart"-vraag wil stellen, het woord geven. Anders loopt het debat helemaal vast.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb vanmorgen daadwerkelijk van alles horen zeggen over de Italiaanse minister-president, behalve dat hij, dankzij zijn activiteiten als ondernemer, werk verschaft aan tienduizenden mensen. Het spijt me als dat op een moment als dit niet veel lijkt voor te stellen.

Iedereen die volhoudt dat er in Italië geen vrijheid en pluraliteit van informatie is, liegt en weet dat hij liegt. Dames en heren, ik nodig u uit – en niet alleen de Italianen onder u, maar ook alle anderen – om de artikelen

te bestuderen die, om het even in welke maand van 2009, gepubliceerd zijn in de drie belangrijkste nationale kranten: *Il Corriere*, *La Stampa* en *La Repubblica*. U zult zich zodoende realiseren dat, afhankelijk van de maand, tussen de 60 en 70 procent van deze artikelen gericht is tegen zowel de meerderheidsregering als de ministers waaruit deze regering bestaat.

In de maand na de goedkeuring van het "veiligheidspakket" is het percentage negatieve artikelen over de regering en, in dit geval, over minister Maroni, opgelopen tot 80 procent. Wat televisie betreft, nodig ik u uit te kijken naar de programma's van Giovanni Floris, Michele Santoro en Fabio Fazio: pas dan zult u in staat zijn uw stem uit te brengen over deze resolutie.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, ik ben gelukkig – stel ik vast – niet de enige die zich bijzonder grote vragen stelt bij dit nogal dwaze initiatief, dat blijkbaar ertoe moet dienen om Italië te brandmerken als een land waar de vrijheid van informatie fundamenteel in het gedrang zou zijn. Blijkbaar hebben de socialisten er nogal problemen mee dat er nog ten minste één Europese lidstaat is waar die politiek correcte linkerzijde nog niet alle kranten en alle media in handen heeft. Het Italië van Berlusconi – en ik wik en weeg mijn woorden, want ik heb met Berlusconi niks te maken – is een model van vrijheid, van vrije meningsuiting en van veelzijdige pers in vergelijking met veel andere Europese landen.

Onze collega Verhofstadt, die hier zopas Berlusconi genadeloos aanviel, is in zijn eigen land, mijn land, bekend en berucht omwille van zijn dreigementen en zijn persoonlijke inmenging tegen journalisten die kritisch stonden tegenover zijn regering, nog zeer recent. Hij is wel de allerlaatste die hier zou mogen spreken. Wat ik van de zijde van de Commissie graag had gezien, was een initiatief om de vrije meningsuiting, de vrije informatieverstrekking in alle Europese lidstaten te herstellen daar waar ze zeer reëel door vrijheidsdodende wetten, dikwijls onder het mom van zogenaamde racismebestrijding, worden bedreigd. Of ik denk aan een initiatief van de Commissie toen bijvoorbeeld een Nederlands politicus, ook nog zeer recent, niet eens toestemming kreeg om een andere Europese lidstaat, Groot-Brittannië, binnen te komen. Of ik zou het zeer recente voorbeeld kunnen aanhalen van mijn eigen land, waar mijn partij Vlaams Belang, de tweede partij van Vlaanderen, door de met belastinggeld betaalde openbare omroep wordt gediscrimineerd. Discriminatie die nog zeer recent door het hoogste rechtsorgaan, de Raad van State, als kiesmisleiding werd bestempeld. Ja, er zijn in Europa veel problemen met de vrijheid van informatie en ze zitten bij lange niet allemaal in het Italië van Berlusconi. Integendeel.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte dames en heren, na de overtuigende woorden van mijn collega Mario Mauro heeft plotseling ook collega Schulz toegegeven dat het zeer goed zou zijn wanneer we nu over Europa in haar totaliteit zouden spreken.

Jammer genoeg is de titel van het huidige debat *Italië*. Ik kan me wel indenken waarom verscheidene mensen geen belang hebben bij een gesprek over heel Europa. Wanneer ik bijvoorbeeld kijk naar de mediabelangen van de Duitse sociaaldemocratie, stel ik vast dat deze voor 90 procent eigenaar is van de krant *Frankfurter Rundschau*, dat de SPD 57 procent van de *Neue Westfälische* bezit en tot de WAZ-Mediagroep behoort. De deelneming in de media vormt momenteel de grootste bron van inkomsten voor de Duitse sociaaldemocratie. Daarom kan ik me goed voorstellen waarom velen onder u er geen belang bij hebben om over eigenaarschap in andere gevallen te spreken en in plaats daarvan alleen over Italië willen discussiëren.

Het debat loopt op grond van de situatie in Italië en de goede verklaringen die we hier horen met een sisser af. Ik ben zelf geen Italiaan, zoals u wel aan mijn taal kunt horen, maar het meest overtuigende argument dat mij te binnen schiet is de vraag wat er toch tussen 2006 en 2008 aan de hand was, toen we in Italië linkse regeringen hadden en toen alles – zoals Mario Mauro dat heeft verklaard – prima in orde was. De toenmalige regering is niet met wetsvoorstellen gekomen om eindelijk een einde te maken aan de mediaconcentratie, hoewel ze toen de macht daartoe had.

En nu er in Italië weer een duidelijke meerderheid is voor de conservatieve partijen, zouden er plotseling weer problemen zijn. Er moet in dit debat geen vrij baan zijn voor leugenachtigheid. Zolang de sociaaldemocratie, links in dit Parlement, niet meer argumenten heeft om ons in een hoek te dringen, kan ik heel rustig dit debat voeren.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Reding, dit debat kan slechts één doel hebben en dat is het afgeven van een krachtig politiek signaal, een pleidooi voor de vrijheid van meningsuiting en het onderzoek naar de kwaliteit ervan; dat is informatiepluralisme. Het is ook belangrijk dat het een pleidooi op Europees niveau is.

Ik ben het eens met de sprekers die in hun interventies hebben benadrukt dat vrijheid van meningsuiting en informatiepluralisme de fundamenteën zijn van het Europese project. Dit zijn domeinen die nooit zeker of veilig zullen zijn. Integendeel zelfs, ze staan permanent onder druk en die druk wordt niet altijd uitgeoefend door de politiek, meer bepaald autoritarisme of populisme, of door het opgeven of ontkennen van vrijheid en pluralisme binnen het politieke kader, maar ook door marktconcentratie, marktverstoringen of marktmisbruik.

Daarom denk ik dat dit debat niet slechts een enkel land aangaat, maar een Europese dimensie heeft; er voltrekt zich immers een proces van verandering van de democratie en dat geschiedt op Europees niveau.

Democratie was representatief toen het algemeen kiesrecht werd ingevoerd, iedereen werd hiermee gelijk – ieder mens een stem –, maar op de communicatiemarkt zijn we niet allemaal gelijk omdat we niet allemaal gelijke toegang hebben tot discussieprogramma's op de radio, televisiedebatten, columns en redactionele artikelen van de media. We kunnen daarom niet allemaal op voet van gelijkheid deelnemen aan de opbouw van het sociale kader dat democratisch gezien van iedereen is, overal in Europa.

Daarom is dit debat van belang, om u er allen aan te herinneren dat de Commissie dit jaar nog, in 2009, het Parlement beloofde om een mededeling in te dienen waarin zij mogelijke bedreigingen van vrijheid van meningsuiting en informatiepluralisme op Europees niveau evalueert en de aandacht vestigt op het belang dat er een richtlijn wordt opgesteld die informatiepluralisme waarborgt met betrekking tot nieuwe technologieën en, met name, televisie.

Het is erg belangrijk dat dit debat in Europa plaatsvindt, want het is duidelijk dat veel landen in de Europese Unie dit debat niet zelf kunnen voeren met de zekerheid dat dit op de juiste manier gebeurt.

Vanuit het Europees Parlement, op Europees niveau, geven wij een duidelijk signaal van betrokkenheid af bij het voortbestaan en het overleven van de vrijheid van meningsuiting en informatiepluralisme in de 21^e eeuw.

VOORZITTER: ROBERTA ANGELILLI

Ondervoorzitter

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, ik zal proberen het kort te houden. Italië is werkelijk een voorstander van vrijheid, of sterker nog, van bandeloosheid – om het maar zo te zeggen – zoals duidelijk wordt uit het lezen van Italiaanse kranten, die de heer Berlusconi het zwijgen wil opleggen en die hij aanklaagt omdat ze onthullingen doen over, onder andere, zijn persoonlijke relaties, die hij ook gebruikt om politieke kandidaten uit te kiezen. Vriendinnen van hem die bij hem langskomen, worden gecompenseerd met geld of de belofte dat ze kandidaat worden gesteld. Zo liggen de zaken: de heer Berlusconi heeft de Italiaanse media in handen.

Het klopt dat er nog geen wetten zijn tegen persvrijheid – nog niet. De heer Berlusconi maakt zich op om ze in te dienen. We hebben nog maar kort geleden de Alfano-wet afgeschaft, die de heer Berlusconi had verzonnen om zich te beschermen tegen de rechtbanken en tegen alle rechtszaken die tegen hem lopen. In deze situatie bevinden wij ons dus. Is het geoorloofd Europa te vragen zich met dit probleem bezig te houden? Absoluut, want in Italië doen we het niet. Wij vragen aan Europa om op humanitaire gronden in te grijpen om het probleem inzake de persvrijheid in Italië op te lossen. Dit is wat wij willen dat u doet en wij zijn van mening dat dit ook belangrijk is voor Europa, als we niet willen dat het virus zich binnen de kortste keren ook hier verspreidt.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dit was geen opwindende dag voor het Europees Parlement; hij werd verspild met een zinloos debat, terwijl we allemaal weten dat er in Europa geen land is met meer vrijheid van meningsuiting en persvrijheid dan ons land.

Maar toen in Italië links regeerde en een partij als de mijne, die toch vertegenwoordigd werd in de Italiaanse kamer, de Italiaanse senaat en het Europees Parlement, 0,1 procent van de zendtijd in de nieuwsuitzendingen genoot, hebt u, mijnheer Sassoli – u werkte bij die nieuwsprogramma's – uw haren niet uit uw hoofd getrokken of op straat gedemonstreerd en u hebt al helemaal geen afstand gedaan van uw riant salaris van de RAI.

U, verdedigers van de persvrijheid tegen de censuur! We hebben geluisterd naar de Belgen, maar heeft het *Vlaams Belang* in België deze persvrijheid, deze uitgebreide informatie, of wordt zij gecensureerd zoals wij dat werden? In Italië hebben ze zelfs de brave heer Pannella gecensureerd en niemand zei daar iets van. Zelfs

jullie van links niet. Hij moest in hongerstaking: mooie voorvechters van de vrijheid! De sovjetvakbond van journalisten. Hoeveel vrijheid gunt de Italiaanse persfederatie de minderheid? Zij moeten zwijgen en krijgen geen ruimte in de media. Mooie voorvechters van de vrijheid!

Neemt u mij niet kwalijk, maar laat degenen onder u die dapper genoeg zijn deze demonstraties maar houden door zich aan elkaar vast te ketenen in Peking, op Cuba of in Teheran, waar mensen sterven voor de persvrijheid! Schaamt u zich, angsthazen! Ga naar Teheran, ga naar Teheran, angsthazen, angsthazen, angsthazen, angsthazen! Leve de vrijheid, leve ons vrije, democratische land...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Carlo Casini (PPE). – *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik zou het ogenschijnlijk ambivalente gevoel dat ik na dit eerste deel van het debat heb willen rationaliseren want ik herken mezelf volkomen in de krachtige woorden die zijn uitgesproken door mijn voorzitter, de heer Daul, maar ik heb mezelf ook herkend in de woorden van de heer Sassoli, die ogenschijnlijk een politieke tegenstander van me zou moeten zijn.

Laat ik mij nader verklaren: ben ik schizofreen omdat ik zulke ambivalente gevoelens heb of probeer ik onnodig het feit te rijmen dat ik in Italië in de oppositiebanken zit terwijl ik me hier dicht bij het Volk van de Vrijheid bevind, in de Europese Volkspartij? Ik denk daarop te kunnen antwoorden door nadrukkelijk te wijzen op een evident contrast tussen de omvang en het belang van het onderwerp van de persvrijheid, dat een zeer belangrijk onderwerp is ... Als Montesquieu vandaag de dag zou hebben geleefd, zou hij niet alleen over de wetgevende, uitvoerende en juridische machten hebben gesproken, maar ook over andere machten. En op de eerste plaats zou hij de vierde macht – de pers – hebben gezet, omdat die staat voor een probleem met de vrijheid, voor de strijd tegen geestelijke slavernij en voor een probleem met de democratie.

Aan de andere kant: de druppel die de emmer deed overlopen, nadat de gehele Italiaanse pers maand na maand barbaarser was geworden – staat u mij toe dat te zeggen over zowel de linkse als de rechtse pers; de kwaliteit van de Italiaanse pers is al maanden afgenomen omdat het niveau van de politiek werkelijk diep is gedaald – zijn de legale stappen van Berlusconi geweest. Staat u mij toe: ik ben vier jaar raadsheer bij de vijfde strafkamer van het Hof van Cassatie geweest, waar we recht spraken over het delict van smaad. En dus weet ik dat de heer Mauro gelijk heeft: ik heb veel van zulke aanklachten wegens smaad gezien, en niemand protesteerde. Burgers hebben het recht om zich ook in dit soort situaties te verdedigen.

Ik hoop daarom dat we, door ogenschijnlijk tegenstrijdige zaken werkelijk met elkaar te rijmen, echt tot een nieuwe en betere manier komen om het probleem voor heel Europa aan te pakken en niet alleen met betrekking tot Italië.

Gianluca Susta (S&D). – *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, mensen begaan een grote fout wanneer ze iedereen die vraagt om een normenstelsel op het gebied van communicatie en persvrijheid, een normenstelsel waarin het pluralisme wordt gerespecteerd en waarin een duidelijke scheiding bestaat tussen het lot van degenen die belangrijke institutionele verantwoordelijkheden op zich nemen en het vermogen dat ze met ondernemersactiviteiten op het gebied van uitgeverij en informatievoorziening vergaren, uitmaken voor anti-Italiaans, subversief en communistisch. Die fout kan hier in Europa niet worden vergeven, gerechtvaardigd of toegestaan.

In onze interventies hebben we de Italiaanse minister-president niet één keer genoemd. We hadden u eraan kunnen herinneren hoeveel kranten hij bezit: 150 in Italië; en ongeveer veertig televisiestations. Maar dat is het probleem niet. Het probleem is dat het pluralisme van de informatievoorziening – en in de informatievoorziening – een hoeksteen van elke vrije democratie is, die moet worden beschermd tegen elke monopolistische en oligopolistische logica en tegen belangenconflicten.

De soevereiniteit van elke staat en het feit dat opnieuw wordt bevestigd dat de Europese Unie geen superstaat is, commissaris Reding, mogen ons niet doen vergeten dat de Europese Unie ook beschikt over een Handvest van de grondrechten, waar een ordeningssysteem uit voortkomt dat de lidstaten niet mogen negeren. U weet dat, juist over deze kwesties, het Hof van Justitie – in het geval van Italië, en niet over kwesties die met het systeem te maken hebben, mijnheer Speroni – meerdere keren vonnissen heeft uitgesproken die tot op heden niet zijn uitgevoerd.

Globalisering van de markten en het steeds veelvuldiger gebruik van de ether vragen nu om meer doelgerichte Europese wetgeving ter regulering van deze delicate materie, die zo veel invloed heeft op de vorming van de publieke opinie en daardoor ook op het beginsel van de volkssoevereiniteit – dat ten grondslag ligt aan de

Europese Unie en niet alleen aan de Italiaanse Republiek – en op de manieren waarop dit beginsel wordt uitgeoefend.

Het zou voor niemand meer mogelijk moeten zijn om zich te beroepen op de onschendbare rechten van de meerderheid van het volk om bedreigingen van de persvrijheid te rechtvaardigen in wat, tot voor kort, een situatie van ongelijkheid tussen de klager en de aangeklaagde was – of dat nu in Italië of in Portugal was, zoals ons eerder in herinnering is gebracht – omdat het de samenlevingsregels ondermijnt die aan de basis van de Europese Unie staan. Daarom is er met spoed een richtlijn tegen concentraties in de informatiesector nodig, die de zaken reguleert van degenen die in de politiek zitten en tegelijkertijd macht hebben over zeer belangrijke media.

Sylvie Goulard (ALDE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil er kort op wijzen dat het in dit debat gaat – en dat blijkt duidelijk uit de interventies van mevrouw Reding en de heer Daul – om ons idee over Europa. We richten ons niet tegen een lidstaat. Het gaat hier om de vraag of we ons houden aan de verdragen, of we ons houden aan het Europese Verdrag voor de rechten van de mens dat in 1950 in Rome is ondertekend, en of we ons houden aan artikel 6 van dat Verdrag.

Mijnheer Daul, wanneer u de heer Napolitano citeert, citeert u hem dan volledig. De president van de Italiaanse Republiek heeft erop gewezen dat er rechtsmiddelen bestaan en hij heeft in zijn interventie artikel 7 van de verdragen genoemd. Dat artikel biedt ons op dit moment de mogelijkheid, op legale wijze, zonder emoties, een kwestie over een mogelijke schending van de mensenrechten in een lidstaat aan de kaak te stellen. Vandaag is dat Italië, morgen een andere lidstaat.

Een laatste, uiterst belangrijk punt: in alle landen ter wereld verschuilen dictators en mensen die het met de mensenrechten niet zo nauw nemen zich achter de soevereiniteit. Voor mij is Europa het continent van de universele toepassing van de rechten van de mens. Als wij niet erkennen dat wij, die in hetzelfde Parlement zitting hebben, het recht, nee, de plicht hebben onder ogen te zien wat er in een van de lidstaten gebeurt, hoe kunnen wij dan tegen dictaturen in verre landen staande houden dat wij opkomen voor universele waarden, waarden die met name belangrijk zijn in de strijd voor de rechten van de vrouw?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, het is vreemd dat terwijl er tijdens deze vergadering over de vrijheid van meningsuiting in Italië wordt gesproken, de spreektijd continu wordt overschreden, waardoor de volgende spreker indirect wordt gecensureerd. Ik zal daarom proberen om mij strikt aan de toegestane tijd te houden.

Ik moet zeggen dat ik dit debat veel geschikter vind voor het Italiaanse parlement dan voor het Parlement van Brussel, tenzij – zoals iemand al heeft gezegd – dit wordt beschouwd als een debat over de persvrijheid in het algemeen, dat wil zeggen: binnen de context van het Europese continent. Desalniettemin geloof ik dat het de moeite waard is, wat de meningen ook mogen zijn, om enkele gegevens te citeren die al eerder door de heer Speroni zijn genoemd en waarover we na zouden moeten denken.

Ik kan bevestigen dat van de 455 uitspraken van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens vanwege de schending van artikel 10 over de vrije meningsuiting er 29 Frankrijk betreffen, 28 het Verenigd Koninkrijk, 15 Griekenland, 10 Roemenië, 8 Polen en slechts 7 Italië. Ik verzoek u deze gegevens te overdenken.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Ik kan me goed voorstellen dat mensen die dit debat volgen denken dat dit het Italiaanse parlement is in plaats van het Europees Parlement. Dit is echter niet het Italiaanse parlement en daarom niet de juiste plek om deze in wezen nationale politieke discussies te voeren. We zijn ons allen bewust van de kleurrijke persoonlijkheid van de Italiaanse premier. Daar gaat het hier echter niet om. Het gaat om de kwestie of we als Europese instelling de bevoegdheid hebben om in deze aangelegenheden besluiten te nemen. Het antwoord hierop is duidelijk. Commissaris Reding heeft het ons vandaag gegeven, toen ze zei dat deze kwesties niet onder de bevoegdheid vallen van Europa en dat we niet mogen veronderstellen dat we deze rol op ons kunnen nemen.

Derhalve moet deze kwestie, aangezien zij niet onder onze bevoegdheid valt, op nationaal niveau worden besproken en beslecht. Als we bevoegdheden op ons nemen die niet de onze zijn en als we ons mengen in kwesties die niet onder onze bevoegdheid vallen, ondermijnen we onze legitimiteit eerder dan dat we haar versterken. Daarmee zouden we de instelling die we vertegenwoordigen ondermijnen en zouden we de afstand tussen ons en de burger eerder vergroten dan verkleinen. Als we het respect van de burger willen winnen, moeten we beginnen met het eerbiedigen van de grenzen van onze bevoegdheden.

Maria Badia i Cutchet (S&D). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie is verplicht pluralistische journalistiek te waarborgen. Het debat over persvrijheid gaat over pluralisme van eigendom van de media, de structuur ervan en de procedures voor de benoeming van verantwoordelijke personen, verbanden tussen politiek, bedrijfsleven en de media zelf, en de toegang van de burger tot verschillende meningen. Ik denk dat u het met me eens zult zijn dat de situatie van de media in Italië, de kwestie waar wij ons vandaag over buigen, niet voldoet aan de basisregels die de persvrijheid in dit land moeten waarborgen.

Daarom verzoeken we de Commissie rekening te houden met de eisen die dit Parlement de laatste jaren heeft opgesteld en specifieke criteria te definiëren voor mogelijke schendingen van deze rechten en vrijheden in elke lidstaat.

Onze doelstelling, laat hier geen enkele twijfel over bestaan, is het verdedigen van het burgerrecht om pluriforme informatie te ontvangen, evenals het recht van journalisten om vrij informatie te verspreiden want, zoals de betogers afgelopen zaterdag zeiden, informatie geeft ons meer vrijheid.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is vast geen toeval dat de Britse conservatieven vorige week de steun van Rupert Murdoch hebben verworven en dat zij gisteren tegen het houden van dit debat over de persvrijheid stemden. Nu de nieuwe ex-communistische lidstaten grote vooruitgang in de richting van een vrije pers hebben geboekt, zou Silvio Berlusconi's macht over de media Erich Honecker groen van jaloezie hebben gemaakt.

Maar de bedreigingen, intimidatie en misbruik door Berlusconi zijn niet alleen tegen de pers, maar ook tegen de president en rechters gericht, en reiken veel verder dan een zuiver nationale kwestie: Het is een aangelegenheid van aanzienlijk Europees belang. Commissaris Reding merkte heel vreemd op dat we niet de EU-instellingen moeten gebruiken om nationale problemen op te lossen. Waarom hebben we dan Europese verdragen en wetten met inbegrip van die over de eis van grondrechten en de rechtsstaat?

De EU heeft in feite een duidelijke wettelijke bevoegdheid tot handelen ter handhaving van de vrijheid van meningsuiting en de grondrechten in het algemeen. Die wettelijke basis bestaat en moet worden aangevuld met wetgeving over diversiteit en pluriformiteit van media. De passiviteit van de commissaris is zeer teleurstellend.

Salvatore Iacolino (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de commissaris, dames en heren, in Italië wordt de reikwijdte van de persvrijheid gedefinieerd door artikel 21 van de grondwet en artikel 3 van wet 102 uit 2004, die de grenzen ervan aangeven: de pers moet objectief, volledig, fair en onpartijdig zijn en altijd de waardigheid van mensen beschermen, overeenkomstig de door de Europese Unie bekrachtigde beginselen. In het tijdperk van internet en digitale communicatiemiddelen, waarin nieuwe kranten blijven verschijnen, pronkt de publieke omroep met programma's die de regeringsleider openlijk vijandig gezind zijn terwijl de pers en de media met afschuif worden vervuld door de eisen om smartengeld die Silvio Berlusconi bij twee dagbladen heeft ingediend.

Concreet gesteld zouden 1 100 radiozenders, 162 dagbladen en enkele honderden particuliere televisiestations niet voldoende zijn om het pluralisme van de media, die zouden worden bedreigd door Silvio Berlusconi's initiatief, te waarborgen. Het vermoeden rijst dat wanneer een bepaalde mediamacht censor is geworden, het de ambitie heeft om zelf een politieke macht te worden. In andere delen van de wereld is, ondertussen, een zelfde systeem van kracht, waarin invloedrijke kranten als *El Pais*, *The Sun* en *Tarin* snel van politieke koers lijken te veranderen.

Maar in plaats van een eigen politieke strategie te volgen vertrouwt politiek links in Italië op delen van de landelijke vakbond van journalisten om de straat op te gaan en te proberen om – ditmaal met gecoördineerde acties – de meest trouweloze en hardnekkige antidemocratische aanval op de huidige regering uit te voeren. Desondanks blijven de burgers hun minister-president, die vrij door het Italiaanse volk is gekozen, zeer waarderen en ze vertrouwen erop dat het Europees Parlement zal kunnen bevestigen – zoals dat in 2004 is gebeurd – dat persvrijheid een erkende en geconsolideerde waarde is.

Rita Borsellino (S&D). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de commissaris, dames en heren, het is niet mijn bedoeling, noch die van mijn fractie – die deze discussie heeft gesteund en gewild – om Italiaanse binnenlandse politieke diatriben naar Europees niveau te verplaatsen. De kwestie van persvrijheid gaat ons allen aan: het gaat de Europese Unie aan, die dit op communautair niveau kan en moet reguleren, om politieke en economische invloeden te weerstaan en een werkelijk pluriforme informatievoorziening te waarborgen.

De afwijking van Italië, waar de minister-president ook eigenaar is van enkele van de belangrijkste commerciële televisiestations, is juist het bestaan van een gevaarlijke verstengeling tussen de media en politieke en economische machten. Juist daarom vragen we om een Europese wetgevende maatregel die – verre van een anti-Italiaanse daad te zijn – dient om een pluriforme informatievoorziening te beschermen, en concentraties en belangenconflicten te vermijden. Daarom verzoeken we de Commissie vandaag om zo snel mogelijk in actie te komen – zoals dit Parlement in het verleden al heeft verzocht – om de Europese Unie uit te rusten met gemeenschappelijke regels voor de bescherming van de persvrijheid voor alle Europese burgers.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik moet bekennen dat ik tamelijk geschokt was door de verklaring van commissaris Reding omdat het voor zich spreekt dat de lidstaten primair verantwoordelijk zijn voor het waarborgen van de democratie en de grondrechten. Maar u vergist zich als u zegt dat de EU hier geen rol te vervullen heeft.

Ten eerste is er artikel 6 van het Verdrag van de Europese Unie dat luidt: "De Unie is gegrondvest op de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat, welke beginselen de lidstaten gemeen hebben." En om te bewijzen dat dit niet slechts een holle verklaring was, voorzag de Europese Unie zichzelf van artikel 7, het wettelijk instrument om artikel 6 te handhaven.

Ten tweede, mevrouw Reding, wanneer we met kandidaat-lidstaten onderhandelen, staan we erop dat zij de hoogste maatstaven van persvrijheid hanteren, anders kunnen zij niet aansluiten bij de Europese Unie. Dit vereiste is vastgelegd in de criteria van Kopenhagen. Commissaris Reding, waarom zouden we op kandidaat-lidstaten andere maatstaven toepassen dan op de huidige lidstaten? Er zijn andere landen waar schendingen van persvrijheid of vrijheid van meningsuiting plaatsvinden zoals in Tsjechië, waar zojuist een wet is aangenomen die de persvrijheid beperkt, of Ierland, dat een draconische wet over godslastering heeft aangenomen. Commissaris Reding, ik rond af met te zeggen dat als we serieus menen dat we een Gemeenschap van waarden zijn, de Europese Commissie maatregelen moet treffen.

János Áder (PPE). – (HU) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, zoals we een uur geleden hebben kunnen horen van de heer Verhofstadt, moeten we de waarden van de vrijheid samen verdedigen. Ik moet u zeggen dat ik het met hem eens ben. De vrijheid van meningsuiting is een belangrijk grondrecht – zoals te horen was in het debat tot nu toe. Ook daarmee ben ik het eens en ik ben ervan overtuigd dat er geen Italiaanse politicus in de zaal is die de vrijheid van meningsuiting zou willen inperken.

Bij het luisteren naar het debat rezen er echter twee vragen bij mij. Waarom is de bescherming van bepaalde politieke grondrechten voor de socialisten en liberalen alleen bij bepaalde rechten belangrijk en waarom alleen bij bepaalde gelegenheden? Is het recht van vereniging en vergadering een belangrijk grondrecht? Net zo belangrijk als vrijheid van meningsuiting? Jazeker. U hebt drie jaar geleden desondanks geen protest aangetekend toen de socialistische regering in Hongarije de menigte die de revolutie van 1956 herdacht, uiteensloeg.

Is het gebruik van je eigen taal een belangrijk grondrecht? Net zo belangrijk als vrijheid van meningsuiting? Dat is zeker het geval. U tekent nu desondanks geen protest aan als de autoriteiten in een EU-lidstaat, Slowakije, het recht van minderheden willen inperken om hun eigen taal te gebruiken.

Is de bescherming van privacy een belangrijk grondrecht? Jazeker, dat is een belangrijk grondrecht. Ik vind dat iedereen – of dat nou de Italiaanse premier is of wie dan ook – het recht moet hebben in het geval van valse beschuldigingen en laster naar de rechter te stappen.

Persvrijheid is inderdaad een belangrijk recht, maar waarom hebt u dan de afgelopen twintig jaar gezweigen, terwijl het duidelijk was dat in de voormalige socialistische landen de media in hoge mate waren geconcentreerd in de handen van de ex-communistische partijen? Ik wil u vragen met één maat te meten.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik weet dat de Commissie op 30 september een studie heeft gepresenteerd over de indicatoren van pluralisme in de media in de lidstaten. In 2008 heeft dit Huis echter een verslag aangenomen van Marianne Mikko waarin de Europese Commissie en de lidstaten werd verzocht om "de verscheidenheid van meningsuitingen" in de media te beschermen, "om de pluriformiteit van de media te waarborgen" en "om te zorgen dat alle EU-burgers in alle lidstaten toegang hebben tot vrije en gediversifieerde media."

Nog eerder, in 2004, heeft het Parlement een verslag aangenomen van mevrouw Boogerd-Quaak over de risico's van schending in de EU van de vrijheid van meningsuiting en informatie. In dit verslag werd de

Commissie verzocht een mededeling te publiceren over het waarborgen van het pluralisme in de media in alle lidstaten. De Commissie heeft tot op de dag van vandaag nog geen duidelijke reacties gegeven op de verzoeken van het Parlement.

Commissaris, zoals u gemerkt zult hebben, heb ik noch mijn land, noch de premier ervan genoemd. Als Europees burger vraag ik u echter in dit Huis wat de Commissie op Europees niveau zal gaan doen om het pluralisme in de media in alle lidstaten te waarborgen.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de motie tegen de vermeende aanval op de persvrijheid in Italië weerspiegelt volgens mij de keuze voor een uit politiek oogpunt slinkse en verkeerde weg. Ook lijkt het mij dat de gebezigde krachtige – en bozige en enigszins hatelijke – taal soms echt te ver gaat. Het is echter bijzonder vreemd dat deze (vermeende) achteruitgang van de democratie in Italië nu pas en zo duidelijk zichtbaar wordt gezien het feit dat mijn land afwisselend is bestuurd door zowel centrumrechtse als centrumlinkse regeringen, waarvan ook ik deel heb uitgemaakt.

Als er in Italië echt sprake is van een muur van illiberaliteit en antidemocratie, waarom is deze dan in al die jaren van links bestuur nooit geslecht? Gaat het hier om nalatigheid, terughoudendheid of gemak of de eenvoudige – en volgens mij veel logischer – constatering dat de Italiaanse democratische normen op één lijn liggen met de westerse en Europese normen?

Als we echt, als uitzonderlijke maatregel – zoals, mijn excuses aan mevrouw Serracchiani, de in dit geval genomen maatregel om niet over Europa, maar over één land te debatteren – de waarheid willen achterhalen over de toestand van de democratie in ons land, dan moeten we de president van de Republiek, Giorgio Napolitano, als instelling beleefd vragen of hij zich president voelt van een land waarin het pluralisme van informatie ligt te spartelen, de vrijheid een vrije val doormaakt en de democratie op haar retour is. Als de situatie zodanig zou zijn, denk ik echter dat president Napolitano deze aan de kaak zou stellen, trouw als hij is aan zijn prerogatieven als hoeder van onze grondwet.

Omdat de kwestie echter – helaas, dames en heren ter linkerzijde – op zeer provinciale wijze Italiaanse politieke aangelegenheden aanroert en een kunstmatige Europese en nu binnenlandse dimensie krijgt, moet erop worden gewezen dat zolang het ooit zoveel sterkere en solidere links in Italië zich op politiek vlak laat leiden door komieken en demagogen, zijn afstand tot de macht steeds groter zal worden. Ik denk niet dat Woody Allen president Obama dicteert welke lijn hij moet volgen.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, als voormalig journalist had ook ik niet kunnen bevroeden dat vandaag, vijftig jaar nadat we begonnen aan de ontwikkeling van de Europese eenwording en vlak voor de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, bepaalde fundamentele beginselen en waarden waarop de Europese Unie is gebaseerd en gegrondvest, onderwerp zijn van debat.

Beginnels zoals de persvrijheid, mediapluralisme, de vrijheid van meningsuiting voor iedereen en met name journalisten, gelijkheid voor de wet voor eenieder en zelfs, zo u wilt, het fundamentele beginsel van de scheiding der machten. Is er sprake van scheiding der machten, geachte collega's, wanneer de premier van een land, de hoogste uitvoerende macht, het grootste deel van de media in zijn land bezit en beheert en tegen de rest procedeert?

Wat er in Italië speelt, is geen Italiaanse maar een Europese kwestie, omdat de geloofwaardigheid van de Europese Unie in het gedrang komt wanneer zij schendingen van fundamentele beginselen in derde landen controleert en veroordeelt, terwijl ze schendingen van diezelfde waarden en beginselen op haar eigen grondgebied tolereert.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, velen van u hebben waarschijnlijk "Het Proces" van Kafka gelezen: dit boek is weliswaar fictie, maar toch gebeurt het op dit moment in mijn land, een land van grote democratische tradities en met een door het soevereine volk gekozen regering, waarin echter wordt geprobeerd de democratische stem te ondermijnen met een ongeëvenaarde aanval door de media en de rechterlijke instanties.

Wij debatteren over de vrijheid van informatie op een moment waarop 72 procent van de pers tegen de regering en premier Berlusconi is. Zeventig procent van de rechtszaken tegen de kranten is aangespannen door de linkse leiders, met een geëiste schadevergoeding van 312 miljoen euro, op een totaalbedrag van 486 miljoen euro – ofwel 32 miljoen euro per jaar – dat er sinds 1994 is geëist. Een soort extra financiering via de rechterlijke instanties.

Dames en heren, vertegenwoordigers van de Europese democratieën, wij benadrukken dat in Italië de macht van de rechterlijke instanties en de media de wil van het soevereine volk verpulvert in naam van partijgebonden en klassegerelateerde politieke belangen. Als de regering valt, loopt de democratie in Italië dus gevaar. Antonio di Pietro is, uit semantisch oogpunt, de nummer één bij de ondermijning van dit concept. Tot slot bedank ik commissaris Reding voor haar grote gevoel voor evenwicht en democratie – zij heeft een intelligent en accuraat verslag opgesteld.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) De persvrijheid kan nooit genoeg beschermd worden tegen inbreuken erop. Iedere keer dat een president of premier van een lidstaat journalisten aanvalt, zelfs al is dat alleen maar omdat zij het niet met hem eens zijn, moeten de Europese Commissie, het Europees Parlement en wij allen daarop reageren.

In Italië probeert een premier de oppositiepers met alle mogelijke middelen te intimideren. In Roemenië probeert een president de pers en journalisten die hem bekritisieren in diskrediet te brengen. In beide gevallen gaat het om excessen van bepaalde politici die zichzelf boven de wet plaatsen. In Roemenië hebben we, volgens de meest recente informatie, een president die journalisten niet alleen beledigt, bedriegt en zwart maakt, maar ook ander misbruik van bevoegdheden maakt. Die bevoegdheden lijken aan de vooravond van de presidentsverkiezingen voor ieder doel te worden aangewend, inclusief het overtreden van de wet, om zichzelf als huidig staatshoofd aan een hervervkiezing te helpen.

Daarom roep ik de Europese Commissie op, net als op 23 september, om publiekelijk dit gedrag van zowel de president van Roemenië als dat van de Italiaanse premier te veroordelen.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik bevestig dat er in Italië wel degelijk sprake is van persvrijheid, die zelfs sterker is dan ooit. Dat zijn de woorden van een grote journalist, Gianpaolo Pansa, die jaren-, ja decennialang een van de meest prestigieuze journalisten was van de tot de groep *Espresso-Repubblica* behorende krant *La Repubblica* – totdat hij hierbij zijn ontslag moest nemen omdat hij door de directie van deze groep werd beschuldigd van revisionisme, dat zoals u weet in Italië absoluut een van de ernstigste misdaden is wanneer deze wordt gepleegd door de leidende intelligentsia, de heersende en geheel linkse cultuur in Italië –: kijkt u alleen maar naar de voorverkiezingen van de Democratische Partij, waar iedereen, van bankiers tot alle belangrijke acteurs, regisseurs en journalisten van ons land, voor komt opdraven.

Vrijheid van informatie staat echter niet gelijk aan vrijheid van belediging of belastering; alleen is het wel zo dat links altijd het recht heeft op een eerlijk proces: de heer Prodi spant een rechtszaak aan? Goed. De heer D'Alema? Goed. De heer Di Pietro? Ook goed. Volgens in *La Repubblica* gepubliceerde informatie is de heer Di Pietro recordhouder met 357 aanklachten en heeft hij al 700 000 euro aan schadevergoeding ontvangen – overigens wordt de pers vaker aangeklaagd door de rechterlijke macht dan door politici. We hebben geluisterd naar de door onze collega's verschaft informatie. Als er, tot slot, een probleem is met betrekking tot het vinden van een hernieuwd evenwicht – hetgeen in Italië denk ik wel het geval is –, dan is de enige politieke partij die het recht heeft zich hierover te beklagen de centrumrechtse.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, in 2008 heeft de regering-Berlusconi in totaal 206 miljoen euro vrijgemaakt voor directe bijdragen aan de pers en aan radio- en televisiestations. Toevalligerwijs is het grootste deel van deze miljoenen ten goede gekomen aan de vier belangrijkste linkse kranten.

De persvrijheid in Italië heeft in de regering-Berlusconi de meest genereuze supporter. In Italië en in heel Europa heeft links een campagne op touw gezet over de zogenaamd bedreigde persvrijheid, gebaseerd op schandalige verzinsels en schaamteloze leugens. Dit heeft het onvermijdelijk – en ook hier toevalligerwijs – pas gedaan nadat premier Berlusconi een legitieme eis tot schadevergoeding had ingediend tegen twee linkse kranten die hem hadden belasterd door hem te betichten van schandelijk gedrag, beschuldigingen die gebaseerd waren op pure verzinsels en een zichzelf respecterende journalistiek onwaardig zijn.

Premier Berlusconi is de eerste om te zeggen dat persvrijheid bijzonder belangrijk is, maar de vrijheid om te beledigen, misleiden, zwart te maken en te belasteren, is iets heel anders. In dit geval heeft iedere burger – en dus ook premier Berlusconi – het recht om zichzelf te kunnen verdedigen met de tot zijn beschikking staande democratische middelen, door een burgerrechter te verzoeken een uitspraak te doen over de schriftelijke aantijgingen tegen hem, iets wat bepaalde linkse leiders overigens ook hebben gedaan.

Victor Boştinaru (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, dit is niet alleen een debat tussen Italianen: deze discussie gaat vooral over Europa.

(RO) De heer Berlusconi is zeker niet het enige voorbeeld van iemand die de basisregels voor de massamedia niet naleeft. Traian Băsescu gedraagt zich vaak op een agressieve, ondemocratische wijze en intimideert de massamedia met taalgebruik dat ik hier in het Europees Parlement niet kan herhalen.

Het Europees Handvest voor de persvrijheid zal verworden tot slechts een stuk papier als Europese staatshoofden of regeringsleiders op deze wijze doorgaan. Wij, de Europese Unie, zullen te kijk staan omdat we de vrijheid van informatie in verschillende landen in Azië en Afrika analyseren en bekritisieren, terwijl deze vrijheden niet beschermd en gerespecteerd worden in de Europese Unie.

Ik stel daarom voor om deze monopoliesituatie te bestrijden met de middelen en de autoriteit die de Commissie tot haar beschikking heeft, samen met handhaving van het Handvest voor de persvrijheid, gesteund door Europese autoriteit.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, lang geleden drukte de bekende Zweedse schrijver August Strindberg het als volgt uit: "U heeft de macht, ik heb het woord, ik heb het woord in mijn macht." Dat geldt vandaag echter niet voor de schrijvers en journalisten in Italië die systematisch het recht wordt ontzegd om zich vrij uit te drukken.

De voorbije drie jaar zijn tweehonderd journalisten bedreigd op grond van hun geschreven woord. Wat in Italië gebeurt, gaat ons echter allemaal aan. De vrijheid om vrij te praten, schrijven en publiceren is een fundamenteel recht van alle vijfhonderd miljoen burgers van Europa.

Wat er in Italië gebeurt, toont aan dat de vrijheid van meningsuiting voor een regime dat zich via de vrijheid van meningsuiting meester heeft gemaakt van de macht, soms gevaarlijker is dan wapens. Vandaag heeft het Parlement een unieke kans zich van zijn allerbeste kant te laten zien en onze positiefste eigenschappen te tonen. Hier tonen wij dat fundamentele vrijheden op het spel staan. De Italiaanse zaak is ook de onze.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het debat van vandaag is werkelijk ongelooflijk omdat de vrijheid van informatie in Italië een gewaarborgd en erkend constitutioneel recht is. Anderen vóór mij hebben al informatie verstrekt over het aantal in Italië gepubliceerde kranten en de politieke kleur ervan.

Ten behoeve van de niet-Italiaanse Parlementsleden zal ik een persoverzicht geven. Dit is een aantal van de onafhankelijke dagbladen die ik gisteren op het vliegveld heb gekocht: dit is het communistische *Il Manifesto*; dit het door Antonio Gramsci van de PD-PDS (Democratische Partij-Democratische Partij van Links) opgerichte *L'Unità* en dit *L'Europa* van de bij de PD aangesloten partij Margherita. De PD heeft daarnaast een stroming D'Alema-Letta en de bijbehorende krant *Il Riformista*. Verder is er nog *Liberazione* van de partij Rifondazione (Heropgerichte Communistische Partij). Vorig jaar heeft er een splitsing plaatsgevonden binnen Rifondazione en de afgesplitste partij heeft de krant *L'Altro* opgericht.

Tot slot is er het politieke onderwerp van dit debat: *Il Fatto quotidiano*. Weet u waaraan deze krant refereert? Aan de partij van de heer Di Pietro, de drijvende kracht achter dit debat van vandaag. Deze partij beweert in dit Huis dat er geen vrijheid van informatie is terwijl zij tien dagen geleden in Italië een krant heeft opgericht.

Mevrouw de Voorzitter, het is, tot slot, alsof ik u hier zou komen vertellen dat er in Italië voedselgebrek en honger is terwijl ik de week ervoor in mijn land gebraden vlees en wijn heb genuttigd tijdens het *sagra della salsiccia*-feest. Dit is de paradox van een links dat weliswaar zoveel kranten heeft, maar geen lezers en geen stemmen. Als het deze terug wil winnen, moet het met serieuzere argumenten komen.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik schaar mij ook achter de roep om een Europese richtlijn over de vrijheid van informatie, de persvrijheid en pluriformiteit van media. Hoewel dit een debat is over de vrijheid van informatie in Italië spelen er, zoals andere sprekers hebben gezegd, belangrijke kwesties in andere landen van de Europese Unie.

Een van deze landen is het Verenigd Koninkrijk. Rupert Murdoch is al genoemd, en een van de redenen waarom ik vind dat we deze richtlijn nodig hebben, betreft Rupert Murdoch. Hij is geen staatshoofd, maar een internationale mediamagnaat met zijn eigen zeer persoonlijke agenda. Hij is geen democraat en we moeten wetten maken voor de soortgenoten van Rupert Murdoch evenals voor de soortgenoten van Silvio Berlusconi.

David Casa (PPE). – (MT) Ik kom uit Malta en vandaar dat we ons buurland Italië, zoals u zich wellicht kunt voorstellen, reeds lange tijd volgen. In zaken aangaande de vrijheid van meningsuiting kijkt mijn land ook naar Italië, omdat het een duidelijk voorbeeld is van een democratie. Derhalve ben ik van mening dat het

uitspitten van deze binnenlandse kwestie, wat de Italiaanse socialisten willen, een schandelijke vorm van politiek bedrijven voor hun land is. Ik had nooit gedacht dat de Italianen ooit hun toevlucht zouden nemen tot het aanvallen van hun land binnen dit Parlement op een dergelijk onbillijke manier. Ik heb nu meer begrip voor het feit dat de Italianen een linkse regering niet vertrouwen om hun land langer dan een paar maanden te regeren, want na het beleid van deze partij te hebben onderzocht wordt duidelijk dat ze alleen tegemoet komt aan degenen die de idee van de democratie willen bekritisieren. Daarom ben ik van mening dat ze naar de Italiaanse president hadden moeten luisteren, en ik wil hem vanaf hier begroeten, toen hij zei dat er binnen dit Parlement geen ruimte is voor dit debat en dat het binnen het Italiaanse parlement dient te worden behandeld.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Dank u wel, mevrouw de Voorzitter, ik zal spreken in de taal van een van de landen die in dit debat mikpunt waren van kritiek, te weten Bulgarije. Als ik nog journalist in Bulgarije zou zijn geweest, dan had ik waarschijnlijk een van de twee volgende diametraal tegenovergestelde verklaringen gekozen als kop op de voorpagina van een krant. De ene verklaring luidt dat we dit Huis niet moeten veranderen in een klankbord, laat staan een soort van Hoge Raad. In de andere verklaring, afgelegd door een spreker van de Fractie van de Progressieve Alliantie, worden we geadviseerd dit Huis niet te behandelen als een museum met oude stukken die vooral niet mogen worden verplaatst.

Ik denk dat de waarheid ergens in het midden ligt en tot uiting komt in het voorstel van de heer Verhofstadt voor het opstellen van een richtlijn die moet zorgen voor de totstandkoming van een moderner en democratischer systeem waarin alle onderhavige kwesties inzake mediavrijheid en -pluralisme worden geregeld. Afgezien van kwesties als pluralisme, vrijheid en de bescherming van journalisten moet die richtlijn echter ook voorzien in en met name grote nadruk leggen op een deconcentratie van mediabronnen, ook binnen nationale mediastelsels.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat dit debat heel belangrijk was omdat het zeer duidelijk heeft gemaakt dat er in dit Huis een grote mate van overeenstemming bestaat, een grote mate van overeenstemming dat de persvrijheid geen mitsen en maren kent: het is de basis van onze Europese Unie. Wij moeten de persvrijheid verdedigen, zij is een fundamentele waarde, we moeten er voor opkomen wanneer zij niet wordt geëerbiedigd en we moeten maatregelen treffen als er een probleem is dat moet worden opgelost.

(De Voorzitter vraagt om de nodige rust in de zaal)

Dit Huis is het er ook over eens dat de vrijheid van de media een probleem is dat in alle lidstaten moet worden bekeken. Velen van u zijn nieuw in dit Huis en daarom wil ik wijzen op de actie van Europese journalisten om een Europees Handvest voor de persvrijheid op te stellen. Dat handvest was opgesteld om in de eerste plaats de journalisten in de nieuwe lidstaten te helpen en dezen hadden aan de journalistengemeenschap om deze hulp gevraagd.

Ik wil hier slechts op wijzen, omdat in dit Huis gezegd is dat er in veel van onze lidstaten problemen zijn met publieke televisie-omroepen. Ik ben naar een van deze lidstaten, te weten Hongarije, geweest om de redding van de publieke omroep te steunen, en ik vind dat dit in alle lidstaten moet worden gedaan in geval van een probleem.

Daarom hebben we, met de hulp van het Parlement, in de nieuwe richtlijn inzake televisie zonder grenzen gekozen voor de instelling van onafhankelijke media-instanties in al onze lidstaten. Ik kan dit Huis verzekeren dat de Commissie telkens zal optreden wanneer er een probleem is bij het instellen van deze onafhankelijke media-instanties.

Het punt waarover nu geen overeenstemming in dit Huis bestaat, is de wijze waarop de EU-bevoegdheden bij het mediabeleid dienen te worden uitgeoefend. Ik denk dat veel leden mijn inleidende opmerkingen niet hebben gehoord toen ik citeerde uit het Handvest van de grondrechten, dat heel duidelijk is. Ik heb ook artikel 51, lid 1 van het Handvest van de grondrechten geciteerd dat ook heel duidelijk aangeeft wanneer het Handvest ten uitvoer moet worden gelegd en welke bepalingen er zijn voor de tenuitvoerlegging van het Handvest. Daarom denk ik dat iedereen dit kan lezen en het in herinnering kan roepen.

Helaas luistert er nu niemand, hoewel dit heel belangrijk is.

(De Voorzitter vraagt opnieuw om stilte)

In mijn inleidende toespraak heb ik ook de zeer duidelijke maatregelen onderstreept, de concrete voorbeelden waar de EU kan optreden en heeft opgetreden, en ik benadrukte de problemen die op nationaal niveau moeten

worden opgelost. Het constitutioneel hof van Italië, dat gisteren uitspraak deed, heeft duidelijk laten zien wat dit betekent.

Er zijn nu verschillende, duidelijke verzoeken door dit Huis gedaan en ik wil deze graag beantwoorden als het Huis mij dit toestaat en luistert.

(De Voorzitter vraagt nogmaals om stilte)

Dit Huis heeft verzocht door te gaan met de beloofde aanpak van de pluriformiteit van media. Er is al wezenlijke voortgang geboekt met het werken aan pluriformiteit van de media en we hebben de tweede stap met de risico-indicatoren bij pluriformiteit van media gepubliceerd. Misschien hebben veel Parlementsleden deze nog niet gezien. Ze staan op internet; ze kunnen worden bekeken en zij vormen een heel belangrijk element voor de begeleiding van dit objectieve werk aan mediapluriformiteit die het Parlement heeft gevraagd.

Ik moet zeggen dat ik heel teleurgesteld was, omdat we een openbare workshop over dit onderwerp hielden en dat geen enkel Parlements lid aan de workshop heeft deelgenomen. Welnu, de risicofactoren zijn gepubliceerd en ze kunnen worden bekeken. Ze zullen de basis vormen voor ons toekomstig werk.

Tweede vraag: waarom hanteert de Commissie in het geval van Italië niet artikel 7 van het EU-Verdrag? In de eerste plaats is artikel 7 een heel uitzonderlijke bepaling. Tot dusver is dit artikel nooit door de EU-instellingen gehanteerd. Deze bepaling zou alleen van toepassing zijn in geval van complete ineenstorting van de nationale rechtsorde en het grondrechtenstelsel in een bepaalde lidstaat. Ik geloof niet dat we een dergelijke situatie in een van onze lidstaten hebben bereikt. Maar – en dat is heel interessant – het artikel geeft aan dat het Europees Parlement zelf de mogelijkheid heeft artikel 7 van het EU-verdrag te hanteren. Daarom doe ik een beroep op het Europees Parlement om artikel 7 van het EU-Verdrag toe te passen, als het werkelijk van mening is dat er voldoende bewijs is.

Derde vraag: veel Parlementsleden van alle politieke partijen – en ik geloof dat er een relatieve unanimiteit in dit Huis is – hebben om een EU-richtlijn inzake pluriformiteit van media en concentratie van media gevraagd.

(De Voorzitter vraagt nogmaals om stilte)

Dit is een fundamentele kwestie die grondig moet worden besproken. U herinnert zich misschien dat de Europese Commissie in de jaren negentig van de vorige eeuw is begonnen aan het ontwerp voor een dergelijke richtlijn en u herinnert zich ook dat indertijd alle lidstaten zonder uitzondering tegen een dergelijke richtlijn gekant waren omdat die zich buiten de bevoegdheid van de EU zou bevinden.

Misschien is de situatie tegenwoordig veranderd en zal een grote meerderheid van de lidstaten van oordeel zijn dat dit onderwerp wel binnen de bevoegdheid van de EU kan komen te liggen. Natuurlijk zou het mogelijk zijn om tot een dergelijke zeer brede interpretatie van het Verdrag te komen en de EU in staat te stellen de kwestie aan te pakken. Maar alvorens hierover zelfs maar na te gaan denken, zou de Commissie de brede steun moeten hebben van het hele Europees Parlement. En ik wil graag dat het Europees Parlement duidelijk vaststelt welke internemarktproblemen het met een dergelijke richtlijn wil aanpakken.

U weet dat ik persoonlijk niet het soort commissaris ben dat een probleem heeft met regelgeving. Ik heb de afgelopen vijf jaar gereguleerd indien dat noodzakelijk was. Maar hiertoe moeten we heel duidelijk maken welke vragen we willen beantwoorden. Zou wetgeving de problemen oplossen die u vandaag allemaal voor ogen hebt? Kunnen we dat rechtvaardigen onder de bestaande bevoegdheden van de EU? Is er sprake van een duidelijke, grensoverschrijdende dimensie? Is er een duidelijke internemarktdimensie omdat de wetgeving – weet u nog – die we al op tafel hebben helemaal op de wettelijke basis van de interne markt was gebaseerd?

Dit moet allemaal verhelderd worden voordat we het wetgevingsproces zouden kunnen starten. Daarom nodig ik het Parlement uit dit serieus te bespreken en ik nodig het Parlement uit op deze kwestie te reageren in een initiatiefverslag dat door een meerderheid van de Parlementsleden wordt goedgekeurd. Daarna zal de Commissie dat verslag een stap verder brengen.

Intussen heeft de Commissie haar huiswerk gedaan door de risico-indicatoren vast te stellen die ons in alle lidstaten een objectieve basis helpen verschaffen voor de analyse van het probleem als geheel. Ik denk ten slotte dat dit hetgeen is wat het Parlement wil. Dat is ook hetgeen wat de andere instellingen willen, omdat we geen politiek gebruik willen maken van onze fundamentele vrijheden. We willen dat deze vrijheden een recht zijn; we willen dat deze vrijheden een fundamentele waarde zijn en als zodanig worden behandeld.

(Applaus)

De Voorzitter. – Mevrouw de commissaris, ik wil u namens het Parlement mijn verontschuldigingen aanbieden voor het rumoer terwijl u antwoordde op de bijdragen van de afgevaardigden.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, voordat ik mijn persoonlijke bijdrage lever, wil ik eerst een beroep doen op het Reglement. Ik ben van mening dat we van een lid van de Commissie of de Raad, en ook van een Parlements lid niet kunnen verwachten dat zij spreken onder de omstandigheden waar mevrouw Reding zojuist mee werd geconfronteerd. Dat is onaanvaardbaar!

(Applaus)

Daarom verzoek ik het Bureau na te denken over hoe men een einde kan maken aan de onwaardige situatie dat hier, in de laatste fase van debatten en tijdens nog lopende verklaringen, gesprekken worden gevoerd zoals tussen ondervoorzitter Vidal-Quadras en zijn vroegere fractiegenoot daar boven, die werkelijk in niets anders geïnteresseerd zijn dan in hun tweegesprekken. Zoiets is volgens mij onaanvaardbaar! Ik verzoek het Bureau nogmaals daarover na te denken.

Dan wil ik graag iets zeggen over een opmerking van collega Weber. Collega Weber heeft mij persoonlijk in het debat aangesproken over de persvrijheid in Italië en heeft daarbij gewezen op de mediabelangen van de sociaaldemocratische partij van Duitsland (SPD).

(Rumoer)

Ik wil als afgevaardigde, maar ook als bestuurslid van mijn partij vaststellen dat ik enige sympathie heb voor collega Weber. Wie zo veel stemmen heeft verloren als de CSU en mijn partij, moet natuurlijk de aandacht op zich vestigen.

(Rumoer)

Ik wil slechts het volgende vaststellen: de mediabelangen van de SPD in haar huidige vorm zijn het gevolg van de teruggave van de Duitse media nadat die waren bevrijd uit de klauwen van de nazi's en de communisten in de DDR. Wij, als Duitse sociaaldemocraten, zijn trots op onze mediabelangen!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil nog een heel ander punt aansnijden dat het gehele Parlement aangaat. Op dinsdag 18 september is mevrouw Niebler bij het verlaten van het gebouw van het Europees Parlement rond 23.00 uur op brute wijze overvallen en op de grond gegooid. Hierbij zijn haar telefoon, geld, creditcards en al haar papieren gestolen. Wat nog erger is, is dat een Belgische restauranthouder haar te hulp moest schieten en de ambulance en de politie heeft gebeld. Een half uur later arriveerde de ambulance en werd mevrouw Niebler verzorgd. Heel goed. Nog een half uur later was de politie echter nog steeds niet ter plaatse. We wachten nog steeds op hun komst. Ik wil de Voorzitter dan ook verzoeken, hier, in het Parlement, stappen te ondernemen, want dit is al de derde overval waar de politie niet op reageert. De veiligheid in deze stad laat te wensen over...

(Applaus)

... en de reactie van de autoriteiten eveneens. Ik verzoek om een uiterst krachtige reactie van de Voorzitter van het Parlement als antwoord op deze overval.

(Applaus)

De Voorzitter. – Zoals u zei, mijnheer Daul, zijn er helaas al veel vaker dergelijke, uiteraard volstrekt onaanvaardbare, incidenten geweest.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt tijdens de tweede vergaderperiode van oktober plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Véronique Mathieu (PPE), schriftelijk. – (FR) Het is uitermate moeilijk voor een Europees afgevaardigde om te zien dat er met een beschuldigende vinger naar een democratie als Italië wordt gewezen, zoals met dit debat wordt beoogd. De persvrijheid is een fundamentele vrijheid die is vastgelegd in artikel 21 van de Italiaanse grondwet. Italië kent particuliere en publieke kranten en hierin worden alle politieke richtingen weerspiegeld.

Uit respect voor de duizenden mensen die lijden onder onderdrukking en het ontbreken van vrijheid van meningsuiting in vele landen ter wereld, is het ongepast het Italiaanse staatsstelsel te bestempelen als een vrijheidsonderdrukkend regime. Bovendien is een van de meest essentiële kenmerken van elke rechtsstaat dat iedere burger die zich benadeeld voelt, zich tot een rechtbank kan wenden. Het feit dat een minister-president van de Republiek die in nationale kranten wordt belasterd, de juridische weg kiest om de beweringen van zijn tegenstanders te betwisten, in plaats van de slinkse wegen te bewandelen die kenmerkend zijn voor niet-democratische regimes, is derhalve een teken van de goede gezondheid van de Italiaanse democratie.

Tot slot is het van essentieel belang om te benadrukken dat het Europees Parlement niet mag verworden tot een orgaan waar nationale geschillen die geen enkele relatie hebben met communautaire bevoegdheden, worden beslecht. Debatten van nationale orde dienen ook op nationaal niveau te worden opgelost!

Iosif Matula (PPE), schriftelijk. – (RO) De vrijheid van meningsuiting is vastgelegd als een van de democratische criteria die wij als fundament van de Europese Unie hebben opgesteld. Iedere lidstaat moet zijn verantwoordelijkheid dragen en voldoen aan de criteria van Kopenhagen, ook in het politieke domein. Ik ben echter van mening dat de Europese instellingen op generlei wijze gebruikt moeten worden als forum voor het uitvechten van interne politieke geschillen. Wij bespreken vandaag zaken die het terrein zijn van de binnenlandse politiek van een lidstaat, zolang die operationele democratische instellingen heeft. Persoonlijk geef ik zonder terughoudendheid mijn steun aan absolute persvrijheid. Deze vrijheid gaat echter vergezeld van de uiterste verantwoordelijkheid voor iedere redactie, om het publiek correcte informatie te verschaffen. Er zijn in dit Parlement oproepen gedaan voor striktere regelgeving op gemeenschapsniveau betreffende de concentratie van bezit van media en pluralisme. Wij moeten echter niet vergeten, dat lidstaten zich hebben verzet tegen een dergelijke richtlijn omdat dit niet een bevoegdheid van de EU is. Niettemin heeft de Europese Commissie een lijst gepubliceerd van indicatoren voor mediapluralisme, op basis van een onafhankelijk onderzoek. Ik ben van mening dat het belangrijk is dat wij een groter gewicht geven aan deze criteria en ze gebruiken als startpunt voor een toekomstige richtlijn op dit gebied. Het is eveneens van belang dat wij oplossingen proberen te vinden in plaats van beschuldigingen te uiten.

Tiziano Motti (PPE), schriftelijk. – (IT) Verklaaren dat de vrijheid van informatie in Italië wordt verloochend, is een functionele en opportunistische belediging van een van de grootste westerse democratieën. De vrijheid van informatie wordt verloochend in die landen waarin dictatoriale regimes hun onderdanen beletten hun kennis van de dagelijkse gebeurtenissen te vergroten door te kiezen voor de in hun ogen gezaghebbendste informatiebron. In traditioneel democratische landen als Italië heeft het internet tegenwoordig de verdienste dat het iedere politieke, geografische, economische en sociale barrière voor informatievoorziening wegneemt. In bepaalde landen wordt het internet echter gefilterd en zijn veel 'niet-regeringsgezinde' websites verboden. Daar komen de rechten van de burger, zoals de vrijheid van meningsuiting, van het huwelijk en van betoging – rechten waarvan wij in het Westen ons zelfs niet meer realiseren hoe belangrijk ze zijn, omdat we er zo aan gewend zijn –, zelfs nog niet enigszins in de buurt van het door onze grondwet gewaarborgde concept van onvervreemdbaarheid omdat deze rechten simpelweg niet bestaan. Het Europees Parlement moet een plaats zijn van groei, debat en uitwisseling van de beste praktijken tussen de lidstaten. Het mag niet verworden tot een elitair theater waar gratis premières worden gebracht van de een of andere oubollige, kleine en provinciale theaterproductie. Als het debat over de persvrijheid in Europa moet worden gevoerd in het Europees Parlement, dan zij het zo, maar het moet wel constructief zijn en de prestigieuze instelling waarvan wij met trots deel uitmaken waardig.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), schriftelijk. – (RO) "Persvrijheid is van essentieel belang voor een democratische samenleving. Het is de taak van iedere regering om haar hoog te houden en te beschermen, en om haar diversiteit, haar politieke, sociale en culturele missie te respecteren." Dit is artikel 1 van het Europese Handvest voor persvrijheid. De heer Berlusconi lijkt niet alleen een van de fundamentele waarden van een democratische samenleving te tarten, maar ook zijn invloed te gebruiken om de publieke opinie te beïnvloeden. In Italië en andere landen is een groot aandeel van de kranten eigendom van personen die gecontroleerd worden door bepaalde politici, die hun beleid voorschrijven waarvan zij niet kunnen afwijken. In andere landen gebruikt de overheid belastinggeld om kranten te financieren voor haar eigen doeleinden. In de Europese Unie, voorvechter van democratie en van democratische waarden wereldwijd, moeten wij geen beperkingen van de persvrijheid toelaten. Daarom roep ik de Europese Commissie op om in de nabije toekomst een voorstel te doen voor een richtlijn betreffende de persvrijheid, met name bedoeld om politieke bemoeienis met de massamedia te beperken en om monopolies in deze sector te voorkomen.

VOORZITTER: DIANA WALLIS*Ondervoorzitter***6. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen****7. Stemmingen**

De Voorzitter. – We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

7.1. Beschikbaarstelling van middelen uit het Solidariteitsfonds: Italië, aardbeving in de Abruzzes (A7-0021/2009, Reimer Böge) (stemming)**7.2. Voorkomen en beslechten van geschillen inzake rechtsmacht bij strafprocedures (A7-0011/2009, Renate Weber) (stemming)**

Vóór de stemming

Renate Weber (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in amendement 6, overweging 18 wordt aan het eind van de zin het volgende toegevoegd: "tenzij dit strikt noodzakelijk is voor het voorkomen en beslechten van geschillen inzake rechtsmacht in het kader van de toepassing van dit kaderbesluit".

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

7.3. Benoemingen in de Bijzondere Commissie financiële, economische en sociale crisis (stemming)**7.4. G20-top van Pittsburgh (24-25 september) (stemming)**

Vóór de stemming over amendement 13

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, we stellen het volgende, mondelinge amendement op amendement 13 voor: "Dringt aan op de ontwikkeling van rapportering per land waardoor investeerders, belanghebbenden en belastinginstanties een volledig beeld krijgen van elk concern, waarbij een doeltreffender en transparanter internationaal overzicht wordt verkregen van fiscaal geïnspireerde besluiten".

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen; amendement 13 wordt vervolgens verworpen)

7.5. Gevolgen van de mondiale economische crisis voor de ontwikkelingslanden (stemming)

De Voorzitter. – Hiermee is de stemming beëindigd.

8. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

- Verslag-Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Mevrouw de Voorzitter, het feit dat het voorstel tot een kaderbesluit van de Raad inzake het voorkomen en oplossen van jurisdictiegeschillen in strafzaken mede gedaan is op initiatief van Tsjechië toont aan dat Tsjechië groot belang hecht aan justitiële samenwerking. Gezien de gevoeligheid van de problematiek dient er echter op te worden toegezien dat deze samenwerking plaatsvindt binnen de grenzen van de middelen die de oprichtingsverdragen aan de Europese Unie toevertrouwde bevoegdheden. Dat is ook wat er in dit geval gebeurt. Een zwak punt is de vrij grote algemeenheid waarmee het geheel is vormgegeven. Zo

zijn er bijvoorbeeld geen termijnen vastgelegd waarbinnen organen waarbij een verzoek is ingediend, dienen te reageren. Ook ontbreken er criteria voor de vaststelling van de voor het voeren van de strafzaak meest geëigende justitiële instantie. De losse betrokkenheid van Eurojust is ook al zo'n schoonheidsfout. Eurojust zou juist in het middelpunt van de belangstelling moeten staan. Indien er niet eens de verplichting bestaat om Eurojust bij de strafrechtelijke vervolging van grensoverschrijdende strafbare feiten in één lidstaat te informeren, dan laten we met dit ontwerp kaderbesluit een zeer groot deel van het potentieel van dit justitieel samenwerkingsorgaan onbenut.

Philip Claeys (NI). - Voorzitter, ik heb tegen dit verslag gestemd, niet omdat ik tegen de informatie-uitwisseling tussen nationale autoriteiten betreffende strafrechtelijke procedures ben. Het is een goede zaak om na te gaan of er in andere lidstaten voor dezelfde feiten parallelle strafprocedures lopen.

Wel ben ik ronduit gekant tegen de federalistische inslag die in verschillende amendementen besloten ligt. Neem bijvoorbeeld amendement 3 dat elke lidstaat expliciet het recht ontzegt om zelf te beslissen welke autoriteiten bevoegd zijn om op te treden. Ik ben zeker niet gekant tegen Eurojust, maar dit mag geen "superinstelling" worden.

- Gezamenlijke ontwerp-resolutie: G20-top van Pittsburgh (24-25 september) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik stemde voor de resolutie. Ik ben blij dat zowel Europa als de machtigste landen de ernst van de situatie waarin we ons bevinden niet onderschatten en niet op zoek zijn naar een uniforme benadering. De crisis is veroorzaakt door een aantal complexe, met elkaar samenhangende factoren, en er is geen gemakkelijke uitweg.

De mondiale financiële crisis was voor ons ook een goede gelegenheid om onze prioriteiten en activiteiten te heroverwegen, vooral met betrekking tot het langetermijnbeheer van een duurzaam economisch herstel. We hebben te maken met verplichtingen aan en verwachtingen van onze burgers om onze economie weer op volle snelheid te krijgen met als doel om het effectief functioneren van de kapitaalmarkten en kredietverstrekkingen te waarborgen, werkloosheid aan te pakken en banen te creëren, en om bescherming te bieden aan onze burgers, vooral aan de armste en kwetsbaarste burgers. Dit zal niet gemakkelijk zijn, maar ik vind dat we de goede kant opgaan.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, we stellen heel serieus voor dit te doen verergeren. De oorzaak van de financiële crisis was een buitensporige ingreep van de overheid: ten eerste in die zin dat de rentetarieven opzettelijk te lange tijd te laag werden gehouden, eerder een politieke dan een marktbeslissing – een waaraan alle centrale banken medeplichtig waren – en vervolgens in die zin dat nog zo kortgeleden als vorig jaar, wetgevende lichamen bij kredietverschaffers aandrongen op het beschikbaar stellen van goedkopere leningen.

Dus komen de G20-leiders bij elkaar en zeggen: "Wat is de oplossing? Meer overheidsingrijpen." Ik veronderstel, net zoals Mark Twain eens opmerkte, dat als je alleen maar een hamer hebt, alles er uit gaat zien als een spijker. Maar de waarheid is dat elke maatregel die zij hebben getroffen op zijn best onbruikbaar was en op zijn slechtst onze situatie actief heeft verslechterd: de financiële reddingsoperaties, de nationalisaties, de gewekte schijn om iets te gaan doen aan belastingparadijzen (waarmee ze in feite doelen op landen die belastingtarieven hebben die meer concurrerend zijn dan de hunne), en de enorme uitbreiding van de rechtsmacht van de staat onder het voorwendsel van 'contingentie'. En nu willen we het hele financiële stelsel hervormen. Ik wil afsluiten met de woorden van mijn landgenoot wijlen rechter Asprey: 'Hervorming? Gaat het al niet slecht genoeg?'

Lena Ek (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb twee opmerkingen over de recente stemming over de G20-top in Pittsburgh. Ik vind het jammer, en beschouw het als betreurenswaardig, dat er in deze resolutie zo weinig staat over oplossing van de klimaatcrisis en dat geldt ook voor de informatie van de G20-top. Er wordt ook gewag gemaakt van de Tobin-belasting waarvan ik denk dat het wellicht een nieuwe financieringswijze zou kunnen zijn van zowel ontwikkelingshulp als de hulp aan ontwikkelingslanden op het gebied van klimaatvraagstukken.

De reden waarom ik niet met 'ja' op de amendementen heb gestemd, is omdat zij in heel ouderwetse taal waren opgesteld, alsof we de Tobin-belasting twintig jaar geleden bespraken. De moderne manier van discussie of dit een nieuwe financieringsbron is voor de Verenigde Naties, richt zich op iets anders, en ik hoop hier later in het Parlement op terug te komen.

- Ontwerpresolutie: De gevolgen van de mondiale economische en financiële crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb deze resolutie gesteund, omdat ik vind dat het tijd wordt dat alle spelers hun verantwoordelijkheid nemen en hun verplichtingen ten opzichte van de ontwikkelingslanden nakomen. Weliswaar heeft de wereldwijde, economische en financiële crisis zelfs de meest ontwikkelde economieën hard getroffen, maar we moeten niet vergeten dat deze crisis de armste landen zelfs nog sterker heeft getroffen. Laten we eraan denken dat de ontwikkelingslanden de crisis niet veroorzaakt hebben, maar nu zijn ze wel degenen die een zware last dragen.

De tenuitvoerlegging van de Millenniumdoelstellingen komt nu ernstig in gevaar. Ik ben heel blij met de erkenning van de G20 om een gezamenlijke verantwoordelijkheid te nemen en ik verwacht te mogen zien dat deze beloften tot echte maatregelen leiden.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik heb dit verslag gesteund omdat ik vind dat er een nieuw paradigma in de wereld nodig is – een nieuw paradigma waarin we de besluitvorming met een uitsluitende gerichtheid op geld en winst omzetten tot een besluitvorming die op mens en samenleving is gericht, en die de logica van concurrentie vervult voor de logica van rechtvaardigheid.

Ik beschouw dit verslag in elk geval als een begin. Ik zeg niet dat het verslag het nieuwe paradigma volledig steunt, maar het bevat in ieder geval de kiemen van een nieuw paradigma, vooral onder paragraaf 2, waarin staat "is van mening dat een radicale beleidswijziging dringend geboden is om de systematische oorzaken van de voedsel- en geldcrisis aan te pakken met behulp van nieuwe democratische en transparante regelgeving voor de internationale handel en het internationale financiële stelsel".

Ik vind en ik hoop dat we dit heel serieus nemen. Er zijn fundamentele oorzaken voor deze crisis en we moeten echt systematisch en grondig naar deze oorzaken kijken. We hebben een radicaal nieuw paradigma nodig.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Mevrouw de Voorzitter, ik heb vóór deze resolutie gestemd. De mondiale economische en financiële crisis raakt natuurlijk alle landen, maar ze heeft in het bijzonder een verwoestend effect op de armste landen. De crisis heeft een negatieve invloed op al hun financieringsbronnen en ze zijn zonder buitenlandse hulp niet in staat om wat ze hebben bereikt te behouden.

De crisis vormt een bedreiging voor de millenniumdoelstellingen die voor het jaar 2015 zijn vastgesteld. Derhalve ben ik voorstander van het plan om eerder dan gepland uitvoering te geven aan de 8,8 miljard euro ontwikkelingshulp voor begrotingssteun, snelle maatregelen voor landbouwfinanciering, en het voorstel om 500 miljoen euro toe te wijzen voor sociale bijstandsuitkeringen. Ik was geen voorstander van de artikelen in deze resolutie over de Tobin-belasting.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik heb voor de resolutie gestemd en ook voor de amendementen om de Tobin-belasting in te stellen.

Dit is omdat ik consistent wil zijn. Het Baskische parlement nam in 2002 al – en ik was toen lid van het Baskische parlement – een resolutie aan waarin staat dat het noodzakelijk is om het verschijnsel van internationale kapitaalstromen aan te pakken in overeenstemming met de sociale en economische invloed ervan op de gehele wereld. Er stond tevens in dat we criteria en werkwijzen moeten opstellen voor het volgen van en het leveren van een bijdrage aan de ontwikkeling van de mens, aan het overwinnen van ongelijkheden tussen volken en sociale sectoren en aan het natuurbeleid. Ook stond erin dat we verplicht zijn om een voorziening te treffen voor het inperken van speculatief verkeer.

Daarnaast voelden we ons verplicht om bij te dragen aan de ontwikkeling van voorstellen voor de aanpak van zowel de democratische controle als het maatschappelijk effect van internationale kapitaalstromen. Voorts hebben we vastgesteld en goedgekeurd dat het noodzakelijk was om met spoed de zogenaamde Tobin-belasting in te voeren, een belasting over internationale financiële transacties die bedoeld zijn voor ontwikkelingshulp, en om democratische mechanismen ter regulering van het internationale systeem in te voeren.

Het doet me deugd dat het Europees Parlement, enkele jaren nadat het Baskische parlement dit besluit heeft goedgekeurd, een soortgelijke resolutie heeft aangenomen.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik feliciteer u met de manier waarop u vaardig, gevat en gevoelig de prerogatieven van het voorzitterschap hebt uitgeoefend.

Al vijftig jaar heeft het Europese handels- en landbouwbeleid vermijdbare armoede in de Derde Wereld veroorzaakt. We hebben tegelijkertijd opbrengsten geweerd van landen waar landbouwexport de belangrijkste bron van inkomsten is, en, erger nog, onze eigen overschotten geëxporteerd, – onze overschotten ineffectief op hun markten gedumpt. Vervolgens hebben we getracht ons geweten te sussen met massale hulpprogramma's die niet hebben gediend om de omstandigheden in die landen te verbeteren, maar die integendeel door doorbreking van onderscheid tussen vertegenwoordiging en belastingheffing, hebben geleid tot een vertraagde democratische ontwikkeling in een groot deel van de wereld.

Hier is een ding dat we morgen kunnen doen en dat een onmiddellijk, gunstig en hervormend effect zou hebben in de landen waarover we praten: we kunnen het gemeenschappelijk landbouwbeleid afschaffen. Het beste is dat het ons nog geen geld kost ook. Integendeel, onze boeren zouden financieel beter af zijn, er zou beter voor ons platteland worden gezorgd, onze belastingen zouden lager worden en de voedselprijzen zouden dalen, waardoor er minder inflatie zou zijn en de toestand van de wereldeconomie in het algemeen zou verbeteren.

En in het geval u denkt dat ik wat vergeten ben, ik ben niet teerhartig geworden en denk nog steeds dat we een referendum over het Verdrag van Lissabon nodig hebben: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claey's (NI). – Mevrouw de Voorzitter, ik blijf mij verwonderen over de hypocrisie en de inconsequente houding van dit parlement. Enerzijds wordt in deze resolutie terecht gesteld dat het zonde is dat de beste en meest getalenteerde mensen de ontwikkelingslanden verlaten en dat deze *brain drain* schadelijk is voor hun economie. Anderzijds steunt dit Parlement van links tot rechts de Europese blauwe kaart en de Europese onthaalcentra voor legale migratie in Afrika die juist een dergelijke hersenvlucht tot stand brengen en continueren. De ervaring leert trouwens dat zogenaamde circulaire immigranten in Europa blijven. Maar er zijn nog talloze andere redenen waarom ik tegen deze resolutie heb gestemd, zoals het pleidooi voor steeds verdere Europese ontwikkelingssteun. Als Europa al een rol moet spelen inzake ontwikkelingssamenwerking, dan is het die van coördinator tussen de lidstaten en niet die van donor.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Een groot deel van het werk dat dit Parlement en andere regeringen op dit gebied uitvoeren heeft de vorm aangenomen van “dweilen met de kraan open”, brandjes blussen zonder de onderliggende oorzaken aan te pakken. Het is echter ook belangrijk om onderontwikkeling tegen te gaan als vorm van preventie. Veel van de immigratieproblemen die we hebben zijn niet politiek maar economisch van aard, vooral in het Middellandse Zeegebied, en daarom moeten we hulp bieden zodat dit probleem niet erger wordt.

- *Schriftelijke stemverklaringen*

- **Verslag-Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor het verzoek van Italië gestemd om hulp uit het Solidariteitsfonds van de Europese Unie om de Abruzzo-regio te herbouwen, die grondig verwoest is door de aardbeving in april 2009. Dit op basis van humanitaire overwegingen voor een land in moeilijkheden. Met in het achterhoofd de reden waarom dit instrument op Europees niveau bestaat, namelijk het bestrijden van natuurrampen en het tonen van solidariteit met de door rampen getroffen gebieden, wil ik de aandacht vestigen op de noodzaak voor snellere procedures om de gevraagde fondsen voor de getroffen landen beschikbaar te maken.

Louis Bontes, Barry Madlener en Laurence J.A.J. Stassen (NI), schriftelijk. – De Partij voor de Vrijheid (PVV) is voor noodhulp. Het is echter aan de individuele lidstaten om noodhulp te verlenen en niet aan de Europese Unie.

David Casa (PPE), schriftelijk. – (EN) In april 2009 werd Italië getroffen door een aardbeving die grote schade veroorzaakte. Om deze reden stelde de Commissie de beschikbaarstelling van middelen uit het Solidariteitsfonds van de Europese Unie ten behoeve van Italië voor. De gebeurtenissen in Italië waren inderdaad tragisch. Ik ben het ermee eens dat de beschikbaarstelling van middelen uit het Solidariteitsfonds terecht is en heb voorgestemd.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb vóór het verslag-Böge over het mobiliseren van het Solidariteitsfonds ten gunste van Italië gestemd, omdat ik geloof dat de Europese Unie zo snel mogelijk moet reageren op het hulpverzoek dat dit land heeft doen uitgaan. Op die wijze kunnen we de dramatische gevolgen van de aardbeving die in april 2009 de Abruzzes trof althans enigszins verzachten. Bij deze natuurramp hebben driehonderd mensen het leven verloren, terwijl bovendien aanzienlijke materiële schade is aangericht.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Zoals ik al eerder heb opgemerkt, geloof ik dat de solidariteit tussen de lidstaten van de Europese Unie – inzonderheid Europese steun aan de slachtoffers van rampen – duidelijk aantoonde dat de Europese Unie tegenwoordig meer is dan alleen maar een vrijhandelsruimte. Door instrumenten voor bijzondere steun (zoals het Solidariteitsfonds) te creëren, laat de Gemeenschap zien dat ze in staat is bij tegenslagen – in situaties waar behoefte is aan extra menselijke en materiële hulpmiddelen – haar eenheid te bewaren. Ik ben daar heel blij om en ben er dus ook voorstander van dit Fonds opnieuw aan te spreken, dit keer om steun te bieden aan de slachtoffers van de aardbeving die zich in 2009 in de Abruzzes (Italië) heeft voorgedaan.

Ik teken daar echter opnieuw bij aan dat het Solidariteitsfonds niet al te vaak moet worden ingezet – wat inhoudt dat Europa niet door veel ernstige rampen zou worden getroffen – en voeg daaraan toe dat de structuur van dit Fonds steeds moet worden aangepast en dat we de beschikbaarheid ervan regelmatig moeten controleren, om in voorkomende gevallen snel en zonder bureaucratische omhaal te kunnen reageren.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Deze tekst spreekt zich uit voor het mobiliseren van het Solidariteitsfonds ten gunste van Italië, dat in april van het afgelopen jaar getroffen is door een aardbeving die driehonderd mensen het leven heeft gekost en aanzienlijke materiële schade heeft veroorzaakt. Men schat de omvang van de door deze beving veroorzaakte directe schade op 10 miljard euro, waardoor ze volgens de criteria voor het inzetten van dit Fonds als “ernstige natuurramp” kan worden beschouwd. Deze ramp valt dus binnen het primaire toepassingsbereik van de rechtsgrond.

De Commissie stelt daarom voor een bedrag van 493 771 159 euro uit het Solidariteitsfonds van de Europese Unie beschikbaar te stellen. We mogen intussen niet vergeten dat de Raad nog steeds een oordeel moet uitspreken over een voorstel tot herziening van de verordening die aan de instelling van dit Fonds ten grondslag ligt. Dat herzieningsvoorstel is afkomstig van de Commissie en het Parlement heeft zich er in mei 2006 over uitgesproken, waarbij wij ons kritisch opgesteld hebben.

Wij geloven namelijk dat dit Fonds ook voor regionale rampen moet kunnen worden ingezet. Van belang is verder dat typisch mediterrane natuurrampen als zodanig kunnen worden aangemerkt, hetgeen betekent dat dit Fonds in termen van termijnen en mogelijke acties moet kunnen worden aangepast aan zulke specifiek mediterrane rampen, zoals droogtes en bosbranden.

Marian-Jean Marinescu (PPE), schriftelijk. – (RO) Ik heb vandaag voor het verslag-Böge gestemd betreffende het mobiliseren van het Solidariteitsfonds voor Italië. Ik verwelkom het feit dat dit verslag is geagendeerd ondanks de moeilijkheden. Het bestuurslichaam van het Parlement moet in de toekomst anticiperen op situaties zoals die van vandaag. Technische oorzaken kunnen niet worden gebruikt om stemming uit te stellen over verslagen die ernstige consequenties hebben voor Europese burgers. De Europese Commissie moet de procedure voor het mobiliseren van het Solidariteitsfonds herzien, zodat de uitbetaling van gelden versneld kan worden. Er moet een systeem van voorschotten worden opgezet, op basis van een onmiddellijke initiële beoordeling van de geleden schade. De uiteindelijke betaling moet vervolgens worden gedaan op basis van de eindberekening van de directe verliezen en van bewijs betreffende de preventieve maatregelen die na de ramp zijn genomen.

David Martin (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor amendement 7 gestemd. Ik ben blij dat de diensten de stemming zo snel hebben georganiseerd en ik hoop dat de middelen die in Italië nodig zijn voor een vlotte en effectieve hulp zo snel mogelijk beschikbaar komen.

Barbara Matera (PPE), schriftelijk. – (IT) Ik feliciteer het Parlement dat het, op mijn verzoek van gisteren, een stokje heeft gestoken voor de stemming over de beschikbaarstelling van middelen uit het Solidariteitsfonds voor de aardbeving in de Abruzzes van afgelopen april, die grote menselijke en materiële verliezen tot gevolg heeft gehad. Er was echt geen enkele reden voor het uitstellen – ook al was het met slechts twee weken – van een stemming die zo’n grote impact heeft op het leven van in moeilijkheden verkerende Europese burgers.

De Europese Commissie had het onderzoek bijzonder snel afgerond en Italië het hele gevraagde bedrag –493 771 159 euro –toegewezen, dat wel eens het tot nu toe hoogste bedrag uit hoofde van dit fonds zou kunnen zijn. Met deze stemming getuigt het Parlement dan ook ten volle van zijn solidariteit en verbondenheid met de getroffen bevolking. Normaal gesproken duurt het gemiddeld zo’n achttien maanden voordat dit fonds is gemobiliseerd. Nu is de raadplegingsfase in het Parlement bijzonder snel bereikt gezien het feit dat de aardbeving slechts vijf maanden geleden heeft plaatsgevonden. Ik hoop dan ook van harte dat de Commissie en de Raad de rest van de procedure zo snel mogelijk afwikkelen en ervoor zorgen dat Italië nog dit jaar kan beschikken over de middelen.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *schriftelijk*. – (EN) De gevolgen van de aardbeving in de Abruzzes waren verschrikkelijk en tragisch, en de fondsgelden die we vandaag hebben goedgekeurd, kunnen natuurlijk niet het verschrikkelijke verlies aan levens of de materiële vernietiging van gemeenschappen door deze natuurramp compenseren. Maar de financiering door het Solidariteitsfonds van de EU is van wezenlijk belang voor de regio en diens langdurig herstel, en het bestaan en de effectieve werking van dit fonds geven blijk van de solidariteit tussen de lidstaten van de Europese Unie. Programma's en instrumenten voor het uitvoeren van concrete maatregelen maken ons als unie sterker en beter in staat tot crisisbeheersing, zowel bij economische neergang als bij natuurrampen. We moeten steun blijven geven aan deze concrete maatregelen die hulp bieden aan lidstaten in tijden van werkelijke nood. Beleid stelt ons in staat gebeurtenissen te beïnvloeden en te beheersen, maar voor die gebeurtenissen – zoals natuurrampen – die buiten het bereik van de politiek vallen, kunnen we deze belangrijke mechanismen ontwikkelen die ons helpen crises te beheersen.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) In het licht van een tragedie waarbij mensen niet alleen hun familieleden en vrienden, maar in veel gevallen ook al hun bezittingen hebben verloren en waarbij een mooie historische stad volledig is verwoest, beschouw ik het steunen van een dergelijk voorstel als een blijk van puur fatsoen. Het Solidariteitsfonds van de Europese Unie is een voorbeeld van een efficiënt, gemeenschappelijk optreden van de Unie in situaties waarin een van haar lidstaten door een dergelijke tragedie wordt getroffen. Het Solidariteitsfonds van de Europese Unie stelt ons in staat om snelle noodhulp te verlenen en is zonder twijfel een positief signaal voor de Europese burgers.

Derek Vaughan (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben blij met de positieve uitslag waardoor fondsgelden worden vrijgemaakt voor slachtoffers van de aardbeving in de Abruzzes. Onze reactie op natuurrampen, zoals de verwoesting die we in Italië zagen, moet verder gaan dan het domein van de politiek. Hulp aan slachtoffers van deze ramp bij het weer oppakken van hun leven en toekomst, bij de wederbouw van hun huis, dat is beslist iets waar ieder Parlements lid met een greintje menselijkheid mee zal instemmen.

Met het Solidariteitsfonds van de EU zijn we in staat als gemeenschap noden en lijden te verlichten. Vanaf de instelling is het fonds gebruikt om mensen te helpen in meer dan de helft van de EU-lidstaten en bij meer dan twintig rampen, van overstromingen tot bosbranden, droogte en vulkaanuitbarstingen. Ik wijs er ook op dat de burgers van Wales behoorden tot degenen die na de verschrikkelijke overstromingen in 2007 van fondsgelden profijt hebben gehad.

Maar de inkomsten van het fonds moeten worden bekeken en er zijn sterke argumenten om het fonds te laten beschikken over eigen bronnen, zodat andere projecten niet worden getroffen door beschikbaarstelling van middelen uit het fonds.

Ik hoop dat dit geld (op de een of andere manier) kan bijdragen aan het herstel, niet alleen van gebouwen, maar ook van gemeenschappen die werden verwoest.

- Verslag-Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het verbeteren van de justitiële samenwerking bij strafrechtelijke procedures tussen autoriteiten met parallelle bevoegdheden is een maatregel van uitzonderlijk belang. Als de acties die tot een misdrijf hebben geleid vallen onder de jurisdictie van twee of meer lidstaten moeten de strafrechtelijke procedures worden gevoerd onder de meest geschikte jurisdictie, waarbij het essentieel is om een gemeenschappelijk, uniform kader te creëren voor het kiezen van deze jurisdictie op objectieve en transparante wijze. Onsuccesvolle toepassing van het 'ne bis in idem-principe', dat wordt besproken in het verdrag tot uitvoering van het Schengen-akkoord, is een inbreuk op grondrechten en in tegenspraak met de doelstelling van de EU om een gemeenschappelijke ruimte te creëren van vrijheid, veiligheid en recht. Het verslag waar ik voor heb gestemd ondersteunt de garantie dat dit principe door het gehele Europese rechtsgebied wordt gerespecteerd en niet slechts als onderdeel van nationale procedures. Daarom verwelkom ik de aanname van dit verslag in de vergadering van gisteren.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat aangelegenheden betreffende jurisdictiegeschillen zo doeltreffend mogelijk moeten worden opgelost door te streven naar consensus. Het is positief dat het *ne bis in idem*-beginsel in de nationale gerechten van de lidstaten wordt gewaarborgd. Het is spijtig dat het verslag geen methoden neerlegt voor de oplossing van bevoegdheidsgeschillen die bepalen onder welke staat de jurisdictie valt. De rol van Eurojust is eveneens niet duidelijk afgebakend. Dit verslag biedt echter een stimulans om te streven naar meer belangrijke beslissingen op het gebied van burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken.

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Bij een toenemende mondialisering en een situatie waarin 27 lidstaten deel uitmaken van de EU is de kans groot dat er een of ander jurisdictiegeschil ontstaat dat problemen kan veroorzaken, vandaar dat ik voor heb gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik geloof dat het verbeteren van de doeltreffendheid van de strafrechtspleging een zaak van cruciaal belang is. Even belangrijk is dat die rechtspleging op een correcte wijze geschiedt. Dit kaderbesluit zal een bijdrage leveren bij het voorkomen en oplossen van jurisdictiegeschillen in strafzaken. Het zal ervoor zorgen dat de jurisdictie waarbinnen een zaak voor de rechter wordt gebracht de daarvoor meest geëigende is. Het zal bovendien leiden tot meer transparantie en objectiviteit bij de keuze van de jurisdictie als naar aanleiding van de feitelijke aspecten van een zaak meer dan één lidstaat bevoegd is.

Ik hoop dat we op deze manier onnodige en parallelle strafrechtelijke procedures zullen vermijden, maar dan wel zonder extra bureaucratie te creëren voor die gevallen waarvoor eenvoudige andere opties bestaan. Ik denk dan aan de flexibelere instrumenten en overeenkomsten die de lidstaten al hebben gecreëerd; zulke instrumenten moeten voorrang krijgen. Het feit dat mensen in bepaalde situaties met betrekking tot dezelfde feiten in verschillende lidstaten in parallelle strafprocessen kunnen worden berecht kan leiden tot schendingen van het *ne bis in idem*-beginsel, een beginsel dat in de gehele Europese juridische ruimte op een doeltreffende wijze moet worden gegarandeerd. Ik ben verder voorstander van een sterkere betrokkenheid van Eurojust, en wel vanaf de eerste fase van de strafprocedure.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson en Marita Ulvskog (S&D), *schriftelijk*. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten, kozen ervoor om ons van stemming te onthouden omdat wij van mening zijn dat het de lidstaten zelf zijn die moeten bepalen welke autoriteiten voor de overlegprocedure bevoegd moeten worden geacht. We vinden ook dat de betrokkenheid van Eurojust in verhouding tot de lidstaten aanvullend en secundair moet zijn, en dat het mandaat van Eurojust door dit besluit op geen enkele wijze mag worden uitgebreid.

Veel elementen van het verslag van het Parlement verbeteren het ontwerp-kaderbesluit evenwel. Het is niet alleen voor de nationale autoriteiten, maar met name ook voor de verdachten of beklaagden belangrijk dat duidelijke termijnen, waarborgen tijdens de procedure en andere beschermingsmechanismen zijn vastgelegd.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Om de strafrechtspleging op een doeltreffende wijze te realiseren is het van fundamenteel belang dat de lidstaten van de Europese Unie gecoördineerde actie ondernemen om jurisdictiegeschillen in strafzaken te voorkomen en op te lossen. Het is dus wenselijk dat strafprocedures met vertakkingen naar verschillende jurisdicties in één lidstaat worden gevoerd, dat daarbij objectieve criteria gelden, en dat de transparantie verzekerd is, om zo te verhinderen dat tijd en hulpmiddelen verspillen worden (procedures kosten immers veel geld). Verder is het van groot belang dat de procesvoering doeltreffender en consistentieverloopt.

Het is dus zaak dat de bevoegde nationale autoriteiten zo snel mogelijk direct met elkaar in contact kunnen komen om vast te stellen welke jurisdictie bevoegd is en het proces naar deze jurisdictie over te brengen. Het is intussen ook heel belangrijk dat we ons rekenschap geven van de rechten van beklaagden, aangezien één van de gronddoelstellingen van de Europese Unie erin bestaat dat ze de burgers een ruimte voor vrijheid, veiligheid en gerechtigheid zonder interne grenzen biedt.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Wij hebben tegen gestemd, omdat dit verslag erop gericht is de rol van Eurojust te versterken. Het voorstel van de Raad voor een kaderbesluit was juridisch gezien beter, in die zin dat het een betere garantie biedt dat de genomen beslissingen rechtvaardig zijn. Dat was vooral zo omdat het Raadsvoorstel het *ne bis in idem*-beginsel (het beginsel dat iemand niet tweemaal in een proces voor hetzelfde delict kan worden berecht) op een overtuigender wijze garandeert. De rapporteur erkent dat, maar intussen versterken de geïntroduceerde amendementen de rol van Eurojust op gebieden die tot de exclusieve bevoegdheid van de staten behoren. Op die wijze – én ook omdat ervoor gepleit wordt om Eurojust in de procedures te laten interveniëren – worden de instanties van de lidstaten onder voogdij van Eurojust geplaatst, en wordt de lidstaten de mogelijkheid ontnomen om zelf tot een akkoord te geraken met betrekking tot de vraag wie in voorkomende gevallen jurisdictie heeft.

Voor ons is het onaanvaardbaar dat men dit alles rechtvaardigt met een verwijzing naar "verlies van tijd en verspilling van middelen". De overdracht van bevoegdheden van de staten naar de EU op het gebied van justitie – of eender welk ander gebied – leidt tot afkalving van de soevereiniteit van die staten. Het is intussen wel duidelijk geworden dat daarmee de belangen van de burgers of de bescherming van hun rechten, vrijheden en garanties niet gediend zijn. En dit is volgens ons wederom een voorbeeld van een dergelijke overdracht.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Het beginsel *ne bis in idem* – dezelfde persoon mag niet tweemaal voor dezelfde feiten worden berecht – is een fundamenteel rechtsbeginsel in een democratie. Ik ben zelf, in Frankrijk, slachtoffer van schending van dit beginsel, waar ik in opdracht van de regering nog steeds word vervolgd voor een zaak waarvan ik door het Hof van Cassatie reeds volledig ben vrijgesproken.

Ik dank dit met name aan mevrouw Wallis, rapporteur inzake mijn immuniteit, die haar gezag heeft misbruikt en alle mogelijke trucs heeft toegestaan om te voorkomen dat ik recht kon doen gelden op de bescherming die mij toekomt indien de regels van het recht, de moraal en de jurisprudentie van dit Parlement waren gevolgd.

Het verslag van mevrouw Weber heeft echter niet tot doel dergelijke *ne bis in idem*-zaken te voorkomen. Daarvoor bestaat een Europees verdrag uit het jaar 2000 dat naar het schijnt naar tevredenheid van de beroepsbeoefenaren en volgens de regels van de rechtsstaat functioneert.

Nee, het verslag Weber heeft vooral tot doel om Eurojust, waarvan velen graag zouden zien dat het zich ontwikkelt tot een soort Europees openbaar ministerie, controlerende en beslissingsbevoegdheden te geven over nationale jurisdicties. Daarom hebben wij tegen gestemd.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd voor het verslag-Weber over het voorkomen en oplossen van jurisdictiegeschillen in strafzaken. Ernstige criminele activiteiten vertonen steeds meer een grensoverschrijdend karakter en de EU dient een belangrijke rol te spelen in de bestrijding van dergelijke activiteiten. Duidelijkere procedures voor de uitwisseling van informatie in strafzaken zullen de samenwerking tussen de lidstaten bevorderen en de slagkracht van afzonderlijke landen bij misdaadbestrijding verbeteren. De grondrechten moeten altijd in het oog worden gehouden en naar mijn mening is het verslag-Weber een verbetering van het voorgestelde kaderbesluit.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb besloten mij te onthouden bij de eindstemming. Hoewel er bij de stemming *en bloc* enkele goede amendementen zijn over mensenrechten (bijvoorbeeld de amendementen 6 en 15), zijn er ook amendementen die bevoegdheden van de lidstaten verschuiven naar Eurojust (bijvoorbeeld de amendementen 3, 9, 16, 17 en 18). Ik vind dat deze bevoegdheden bij de lidstaten moeten blijven.

Voorstel van de Conferentie van voorzitters: Benoemingen in de Bijzondere Commissie economische crisis

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Bijzondere Commissie financiële, economische en sociale crisis kan wel eens een cruciale rol blijken te spelen bij het voorbereiden van de EU op de toekomst. Voor een goed verloop van de werkzaamheden moeten de leden van deze commissie over een gedegen ervaring beschikken – alleen dan zullen de voorstellen die deze bijzondere commissie gaat doen zinvol zijn. Ik zie dat op de lijst commissieleden ook een aantal leden van dit Parlement is opgenomen, en dat dit afgevaardigden zijn met een goede reputatie en ruime ervaring op de gebieden die met de huidige crisis een raakvlak hebben. Zij zullen dus een bijdrage kunnen leveren aan de discussie en maatregelen kunnen voorstellen om de gebreken van het financiële systeem die tot de huidige toestand hebben geleid te corrigeren. Ze kunnen zo een rol spelen bij de voorbereiding – en, uiteindelijk: goedkeuring – van beter onderbouwde wetgeving voor de toekomst.

Ik geloof verder dat deze commissie ook na de voorgestelde twaalf maanden moet kunnen blijven functioneren en dat de samenstelling ervan moet kunnen worden gewijzigd. Op die wijze kan deze commissie de maatregelen die in de context van deze crisis worden genomen volgen en beoordelen.

- Gezamenlijke ontwerpresolutie: G20-top van Pittsburgh (24-25 september) (RC-B7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben heel tevreden met de conclusies van de G20-top in Pittsburgh. Ik ben ervan overtuigd dat ze een stap in de juiste richting vertegenwoordigen. De onmiddellijke prioriteiten dienen de volgende te zijn: het verzekeren van een degelijke en duurzame groei van de reële economie; garanderen dat de kapitaal- en kredietmarkten goed functioneren; de ondersteuning en bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming van mensen tegen de negatieve gevolgen van de crisis, met bijzondere aandacht voor de armste en meest kwetsbare groepen.

De snelle stijging van de overheidsschulden en de begrotingstekorten zijn zorgwekkend. We moeten er op blijven wijzen dat de openbare financiën op de lange termijn duurzaam moeten zijn gestructureerd, om volgende generaties niet te zwaar te belasten. Ik vind het intussen wel jammer dat verzuimd is een analyse

uit te voeren van de belangrijkste gebreken van de regelgeving en het toezicht – de gebreken dus, die deze financiële crisis hebben veroorzaakt. Het is van prioritaair belang dat we uitvinden wat er precies gebeurd is, om te verhinderen dat fouten uit het verleden worden herhaald.

Dominique Baudis (PPE), schriftelijk. – (FR) De wereld wordt geconfronteerd met een tegenstelling waarvoor moeilijk een goede oplossing te vinden zal zijn. Enerzijds vereisen de economische crisis en haar sociale consequenties dringende maatregelen om te zorgen voor een werkgelegenheidscheppende groei. Dat is wat er in Pittsburgh tijdens de G20 op de agenda stond. Anderzijds, en dat zal de inzet zijn van de Conferentie in Kopenhagen, heeft de strijd tegen de klimaatverandering door verlaging van het energieverbruik de hoogste prioriteit. We moeten, met andere woorden, de machine weer op gang brengen maar dan wel zodanig dat deze machine minder vervuילend is. Bovendien kunnen we deze kwesties niet na elkaar aanpakken. Beide zijn urgent. Het is dringend noodzakelijk dat we de economische activiteiten weer nieuw leven inblazen, en het is net zo dringend noodzakelijk om de consequenties van deze activiteiten te beperken. De Europese Unie zal, gisteren bij de G20 en morgen bij de klimaatconferentie, de smalle weg moeten bewandelen tussen beide, even ernstige, bedreigingen. De Europese instellingen moeten in het kader van het Verdrag van Lissabon, dat door de 27 landen van de Unie is aangenomen, zo spoedig mogelijk worden opgericht. Door te proberen dat moment zo veel mogelijk te vertragen, neemt de Tsjechische president, de heer Klaus, een zware verantwoordelijkheid ten aanzien van de vijfhonderd miljoen burgers van de Unie.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) De Europese Unie heeft strenger toezicht nodig op de financiële markt, met één instelling die verantwoordelijk is (G20). Het is belangrijk om voor langdurige fiscale stabiliteit te zorgen zodat toekomstige generaties geen al te zware last hoeven te dragen, en om meer banen te scheppen en mensen te beschermen tegen de gevolgen van de crisis. Het is vooral van belang om prioriteit te geven aan het scheppen van banen zodat een omvangrijke en stabiele reële economie kan ontstaan, waardoor kapitaalmarkten en kredietactiviteiten goed worden beschermd, de werkgelegenheid wordt behouden en gestimuleerd, en mensen worden beschermd tegen de negatieve effecten van de crisis, waarbij met name rekening dient te worden gehouden met de allerarmsten en de zwaarst getroffen. Vandaag moeten we de sociale dialoog op alle niveaus versterken door salarisverlagingen proberen te voorkomen en ervoor te zorgen dat de salarissen evenredig stijgen met de groei van de productiviteit. Het scheppen van nieuwe banen moet als het allerbelangrijkste doel worden gezien.

Pascal Canfin (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) De Verts/ALE-Fractie stemde voor de resolutie over de G20 om verschillende redenen, waaronder deze: – door te verwijzen naar de noodzaak nieuwe indicatoren te ontwikkelen die verder gaan dan het bbp geeft het Europees Parlement een duidelijk signaal dat 'economisch herstel' niet moet worden gebaseerd op een 'business as usual'-benadering, hetgeen in het verlengde ligt van ons verzoek om een 'Groene New Deal' te ontwikkelen; – de resolutie wijst met klem op de noodzakelijke aanpak van mondiale onevenwichtigheden, in het bijzonder de onevenwichtigheden in de wisselkoers en de onzekerheid bij de grondstoffenprijzen binnen een multilateraal kader; – de resolutie zendt een goed signaal uit om een belasting in te stellen op financiële transacties, hetgeen tot nu toe niet het geval was; – met betrekking tot de financiële crisis legt het Europees Parlement een krachtige verklaring af over internationale coördinatie teneinde toezichtsarbitrage te voorkomen. De resolutie onderstreept ook dat de geleidelijke verbetering van bedrijfseconomische voorschriften binnen de context van de G20 bestaat uit een aanpak van 'minimale harmonisatie', hetgeen niet mag verhinderen dat de EU striktere normen hanteert; – wat betreft het toezicht op de financiële sectoren heeft het Europees Parlement een belangrijke stap gezet naar een verbeterde en centralere aanpak van het toezicht op de financiële markt, met als uiteindelijk doel de instelling van een afzonderlijke autoriteit financieel toezicht.

Maria da Graça Carvalho (PPE), schriftelijk. – (PT) De G-20 hebben zich ertoe verplicht in Kopenhagen bij de COP15 tot een akkoord te geraken en het is van fundamenteel belang dat de EU haar leidersrol bij de onderhandelingen voortzet om zo tot een ambitieus en rechtvaardig pact te komen. Het akkoord dat we in Kopenhagen bereiken zou kunnen leiden tot economische groei, het bevorderen van schone technologieën en het creëren van nieuwe en duurzame banen, zowel in de geïndustrialiseerde landen als in de zich ontwikkelende landen.

Om in Kopenhagen tot een solide akkoord te geraken is het van fundamenteel belang dat we een consensus bereiken over de financiële en technische steun voor energie-efficiëntie en schone en hernieuwbare energie in de zich ontwikkelende landen. We moeten daarom een concreet model ontwikkelen teneinde de kans om in Kopenhagen tot een akkoord te geraken te vergroten. Dit internationale akkoord moet garanderen dat we allemaal de uitstoot van broeikasgassen terugdringen, overeenkomstig de aanbevelingen van het vierde klimaatrapport van het IPCC (25 tot 40 procent, vergeleken bij 1990), en dat we de uitstoot in de EU en de

overige geïndustrialiseerde landen op de lange termijn verder blijven terugdringen (80 procent in 2050, vergeleken bij 1990).

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) De G20-top die op 24 en 25 september in Pittsburgh werd gehouden, was succesvol op verschillende gebieden zoals de bespreking van de noodzaak om de grondoorzaken van de financiële crisis aan te pakken, maar ook om te zorgen dat zulke gebeurtenissen in de toekomst zich niet herhalen: ik ben het hiermee eens en daarom heb ik voor de resolutie gestemd.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic en Alf Svensson (PPE), *schriftelijk*. – (SV) We hebben vandaag voor de resolutie over de G20 gestemd. We hebben er echter voor gekozen om tegen de invoering van een heffing op financiële transacties te stemmen omdat dit de kapitalisatie van arme landen belemmert en een hinderpaal is voor de ontwikkeling en groei die landen en mensen de voorbije dertig jaar uit de armoede hebben geholpen. Wij zijn tevens gekant tegen de oprichting van een fonds van anticyclische werkgelegenheid op internationaal niveau omdat dit verouderde en achterhaalde structuren in stand dreigt te houden en zodoende de groei en ontwikkeling van nieuwe banen dreigt te belemmeren. Het zou de invoering vereisen van een internationaal belastings- en verdelingsstelsel zonder democratische controle maar met duidelijke risico's op diverse vormen van corruptie. Het is belangrijk dat mensen die door de crisis worden getroffen, steun en hulp kunnen krijgen, maar dit wordt best op nationaal niveau aangepakt, niet via een bureaucratisch internationaal systeem.

Marielle De Sarnez (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) De delegatie van de gekozen vertegenwoordigers van de *Mouvement Démocrate* (Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa – Frankrijk) is verheugd over het aannemen van de resolutie over de conclusies van de G20. Middels deze stemming bevestigt het Europees Parlement opnieuw dat de EU binnen de eigen gelederen moet zorgen voor een systeem voor financieel toezicht en één financiële autoriteit; dat het noodzakelijk is ons te richten op fiscale stabiliteit op de lange termijn om de toekomstige generaties niet te schaden; dat de directe prioriteiten moeten liggen bij het creëren van werkgelegenheid en het beschermen van de burgers tegen de impact van de crisis. Wij hebben voor de amendementen 5, 8, 11, 12 en 13 gestemd en wij betreuren het dat het Europees Parlement niet verder is gegaan op het gebied van administratieve transparantie, de strijd tegen belastingparadijzen, en het aangaan van verplichtingen ten gunste van het milieu ("New Green Deal"). Ook willen wij nogmaals wijzen op onze toezeggingen ten aanzien van een belasting op financiële transacties op basis van het model van de Tobin-belasting. Wij nodigen het Europees Parlement van harte uit een discussie te starten over de opzet van een dergelijke belastingmaatregel.

Frank Engel (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Hoewel wij het op hoofdlijnen eens zijn met de resolutie van het Europees Parlement over de G20-top in Pittsburgh – en we deze om die reden ook hebben gesteund – wil de Luxemburgse delegatie van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) enkele kanttekeningen plaatsen bij elementen van deze resolutie die haar niet tot tevredenheid stemmen.

Ten eerste wordt in de conclusies van Pittsburgh de noodzaak genoemd om begunstigen van reddingsmaatregelen te laten bijdragen in de kosten van deze maatregelen. Dit is echter niet hetzelfde als het instellen van een belasting op financiële maatregelen, zoals de resolutie van het Parlement suggereert. Ten tweede zijn wij voorstander van een systeem voor financieel toezicht waarin, in de toekomst, de nationale toezichthoudende autoriteiten worden verenigd met de drie Europese organen, waarvan de opzet onderdeel zal uitmaken van de Europese wetgevende procedure.

Tot slot achten wij het van belang het wijdverbreide gebruik van de term '*tax havens*', dat is overgenomen van de G20, te vermijden. Jurisdicties die allesbehalve belastingparadijzen zijn, zijn willekeurig op een 'grijze' lijst geplaatst, terwijl de echte belastingparadijzen nog steeds kunnen ontkomen aan elke vorm van druk die door de G20 of de OESO wordt uitgeoefend. Het als belastingparadijs benoemen van landen met een gematigd belastingklimaat draagt niet bij aan het beëindigen van de crisis waarvan de oorsprong elders ligt.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb mijn stem uitgebracht vóór de resolutie van het Europees Parlement over de op 24 en 25 september 2009 in Pittsburgh gehouden top van de G20. Ik geloof namelijk dat de economische problemen die we nu ondervinden moeten worden gezien als een gelegenheid om de doelstellingen van de Lissabon-strategie te verwezenlijken en onze beloften om iets te ondernemen tegen werkloosheid en klimaatverandering te bevestigen. We moeten een Europese strategie ontwerpen voor een economisch herstel dat ook op de lange termijn duurzaam is. Ik vind het wel jammer dat het voorstel om financiële transacties met een soort Tobin-belasting te belasten niet is goedgekeurd. Dat zou ons in staat hebben gesteld ongebreidelde speculatie tegen te gaan en op de lange termijn financiële stabiliteit en investeringen te garanderen.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De beslissingen van de G20 zijn in deze context – een wereldwijde crisis die overal ernstige maatschappelijke gevolgen teweegbrengt – van verstrekkelijk belang. Als de leden van de G20 gecoördineerde actie ondernemen kunnen we een financieel systeem ontwikkelen dat kan bijdragen tot een duurzame, en in sterkere mate op mededinging gebaseerde economische ontwikkeling. Op die wijze kunnen we een herhaling van de huidige crisis voorkomen.

We kunnen als Europese Unie niet alleen handelen. Dan zouden we regels kunnen uitvaardigen die ons zouden verhinderen met andere landen te concurreren, waardoor de Europese economie in deze geglobaliseerde wereld in een nadelige positie zou komen te verkeren.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben tevreden met de akkoorden die op de top van de G20 in Pittsburgh zijn bereikt. Kapitaal is in steeds sterkere mate een geglobaliseerd goed geworden, en dat betekent dat we bij het ontwikkelen van acties om deze crisis te bestrijden – en nieuwe crises te voorkomen – internationaal heel nauw moeten samenwerken. Ik ben daarom ingenomen met de akkoorden die zijn gericht op economische groei, het stimuleren van werkgelegenheid en de regeling van de markten, en ik hoop dat deze doelstellingen over een groot (groter) gebied worden gerealiseerd. Wat het idee betreft om een belasting over financiële transacties in te voeren teneinde ongebreidelde speculatie te beperken en langetermijninvesteringen te bevorderen – zo'n belasting heeft alleen zin als ze overal ter wereld wordt opgelegd.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) De zojuist aangenomen resolutie sluit aan bij de standpunten die een aantal organen van de Europese Unie – waaronder het Europees Parlement – al heeft ingenomen. Men probeert zo de werkelijke oorzaken van de economische en sociale crisis te verdoezelen en het beleid dat tot die crisis heeft geleid voort te zetten en zelfs te intensiveren. Met betrekking tot belastingparadijzen – om maar eens een voorbeeld te noemen – stelt de resolutie slechts dat deze "de financiële regelgeving ondermijnen", om vervolgens genoeg te nemen met de aanbeveling "de fiscale transparantie en informatie-uitwisseling te verbeteren".

Wat werkelijk nodig is – en de resolutie zwijgt daarover – , is een volkomen breuk met het neoliberale beleid dat nu gevoerd wordt, en dat erop gericht is de diensten te liberaliseren en te privatiseren, arbeiders hun rechten te ontnemen en het productieve apparaat te ontmantelen. Dat beleid heeft immers geleid tot een verslechtering van de levensomstandigheden, het toenemen van de schulden, stijging van de werkloosheid, onzekere banen en meer armoede. Het is zaak dat werk en de bijdragen van degenen die werken weer waardering krijgen. We moeten de productieve sector en de openbare diensten beschermen en de economie ondergeschikt maken aan de politiek. Corruptie en economische delicten moeten worden gestraft en er moet een einde worden gemaakt aan belastingparadijzen.

Robert Goebbels (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen alle amendementen op de G20-resolutie gestemd die door de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie zijn ingediend, uit protest tegen de tactiek van deze fractie om debatten telkens weer te heropenen met doorgaans demagogische amendementen. De Groenen hebben deelgenomen aan de onderhandelingen over de gezamenlijke resolutie en veel van hun amendementen zijn overgenomen. Toch hebben zij deze gezamenlijke resolutie niet ondertekend, zodat zij in plenaire zitting een scène kunnen maken.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Wij hebben tegen de resolutie over de G20 gestemd en daar hebben we een goede reden voor: er worden op geen enkel moment vraagtekens gezet bij het mondiale financiële systeem dat ten grondslag ligt aan de crisis. Er wordt zelfs gesteld dat we nog meer mondialisering nodig hebben, en nog meer liberalisering, met de zogenaamde bescherming van multilaterale instellingen en instanties die op den duur een mondiale regering zouden moeten vormen.

Echter, een weigering om het systeem te veranderen, is een garantie voor de mislukking van de weinige zinvolle of noodzakelijke voorgestelde maatregelen. Pogingen om het huidige systeem, met markten die steeds meer loskomen van de werkelijke economie, tot elke prijs te behouden, zullen slechts leiden tot nieuwe crises, en de aangekondigde doelstellingen voor het creëren van werkgelegenheid zullen niet worden gehaald.

De economie is geen doel op zich: zij vormt slechts een middel om politieke doelen te bereiken en vooruitgang te boeken binnen maatschappijen en op het gebied van de menselijke ontwikkeling. Zolang u zich onderwerpt aan de vermeende eisen ervan en zwicht voor de zogenaamd onveranderlijke wetten van de markt, zult u geen enkel probleem tot een oplossing weten te brengen.

Sylvie Goulard (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Namens de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa wil ik uitleggen waarom wij ons hebben onthouden van stemming over het amendement van de

Fractie De Groenen/Europese Vrije Alliantie aangaande een belastingmaatregel van het type Tobin-belasting. Onze fractie heeft besloten een werkgroep voor deze kwestie in te stellen om het doel en de praktische invulling van deze belastingmaatregel te verhelderen. De fracties kunnen vervolgens met volledige kennis van zaken overeenstemming bereiken over een gemeenschappelijke aanpak van deze kwestie; een aanpak die voor iedereen hetzelfde inhoudt en die kan worden verdedigd binnen de daartoe aangewezen internationale instanties.

Ian Hudgton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb voor de resolutie over de G20-top in Pittsburgh gestemd. De huidige economische crisis is werkelijk mondiaal zowel qua oorzaken als qua gevolgen, en dus is een gecoördineerde actie onmisbaar bij het zoeken naar oplossingen. Nationale regeringen moeten allemaal een rol spelen bij deze oplossingen en gezamenlijke actie op EU-niveau zal ervoor zorgen dat Europa vooraan staat bij het streven naar een wereldwijd herstel. De Schotse regering bevordert een programma gericht op het steunen van banen en gemeenschappen, verbeteren van onderwijs en opleidingen, en het investeren in innovatie en de sectoren van de toekomst. Samen met de andere landen van Europa zijn we in staat om de uitdagingen waarvoor we staan, te overwinnen.

Arlene McCarthy (S&D), schriftelijk. – (EN) Mijn collega's en ik steunen volledig de toezegging van de G20 om te werken aan een belasting op financiële transacties. Gezien de kosten die belastingbetalers tijdens de crisis hebben opgelopen, is het belangrijk dat we ervoor zorgen dat de financiële sector volledig en naar billijkheid bijdraagt aan een verbetering van de openbare financiën. De Tobin-belasting is een model van een voorgestelde belasting op financiële transacties. We hebben amendement 8 niet gesteund, aangezien we alle opties moeten overwegen in plaats van ons specifiek vast te leggen op een belasting naar het model-Tobin. Bovendien stelt het amendement voor dat een unilaterale Europese vorm van zo'n belasting moet worden overwogen. De financiële dienstverleningssector is een mondiale sector en onze inspanningen moeten gericht blijven op het zorgen voor een transactiebelasting die effectief is en uitvoerbaar op wereldschaal.

David Martin (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik heb mij van stemming onthouden bij amendement 8 over belasting op financiële transacties. Ik ben voorstander van een dergelijke belasting, maar ik ben van mening dat deze eerder op wereldschaal dan op Europees niveau nodig is om effectief te zijn.

Franz Obermayr (NI), schriftelijk. – (DE) De gezamenlijke ontwerpresolutie over de G20-top in Pittsburgh bevat veel positieve elementen. Zo wordt er duidelijk gewezen op de problemen rond de stimuleringsmaatregelen voor de financiële markten die door de meeste staten zijn getroffen. In de komende jaren moet veel belang worden gehecht aan het consolideren van de nationale begrotingen. Ik ben ook verheugd dat men probeert om de oorzaken van de crisis te achterhalen, door te wijzen op de ongebreidelde speculatie en de gebrekkige regelgeving in de financiële markt. Dit gebeurt echter nog te oppervlakkig. Men gaat nog niet over tot echte en noodzakelijke hervormingen. Dit is met het oog op de enorme crisis waarin wij ons nog steeds bevinden en die ons helaas nog talrijke werklozen zal bezorgen, veel te weinig. Ik heb me daarom van stemming onthouden.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) In de ontwerpresolutie over de G20-top in Pittsburgh wordt zonder omhaal gesteld dat de crisis te wijten is aan het nemen van roekeloze en onverantwoordelijke risico's door enkele financiële instellingen en de gebrekkige regelgeving voor de financiële markt. Hiermee werd de deur opengezet voor speculatie op alle fronten. Het is daarom des te belangrijker dat er snel afspraken worden gemaakt over gepaste marktregels. De ideeën die daartoe in het ontwerp naar voren zijn gebracht, zijn ten dele zeer welkom. Helaas houdt men echter ook vast aan de Basel-II-bepalingen, die – zoals we uit de praktijk weten – ertoe hebben geleid dat de kapitaalverstrekking aan kleine en middelgrote bedrijven bijna tot staan is gebracht. Ook het rigoureuze afschaffen van het bankgeheim kan ik met het oog op de vele kleine bankklanten niet steunen. Om deze reden heb ik mij bij de eindstemming van stemming onthouden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik wil om te beginnen aangeven dat ik ten eerste ingenomen ben met het feit dat er bij de ontmoeting van de G20 gesproken is over zulke belangrijke onderwerpen als duurzame economie, werkgelegenheid en de mogelijke gevolgen van klimaatverandering voor de bewoonbaarheid van onze planeet. Dat zijn onderwerpen die de hele wereld aangaan en nu door iedereen worden beschouwd als doorslaggevend voor de groei in Europa.

Ik ben daarom heel blij dat besloten is om de maatregelen voor het bevorderen van het economisch herstel voort te zetten en dat men oprecht wil proberen een strategie te ontwerpen om de Lissabon-agenda te verwezenlijken. Indrukwekkend is vooral dat iedereen het mondiale banenplan ter plaatse invulling wil geven. Wat dit plan betreft: het is van belang dat er op internationaal niveau snel een fonds wordt opgezet voor niet-conjunctuurgevoelige banen, met ambitieuze fiscale maatregelen voor het creëren en behouden

van banen. We hebben verder behoefte aan een gedegen sociaal beleid om de meest kwetsbare groepen te steunen.

Marit Paulsen, Olle Schmidt en Cecilia Wikström (ALDE), schriftelijk. – (SV) De financiële crisis ontstond ten dele omdat banken het vertrouwen van hun klanten misbruikten en te grote risico's namen met het geld van hun klanten. Wij denken dat er een diepgaandere discussie nodig is over de manier waarop met grensoverschrijdende financiële transacties om moet worden gegaan. We denken niet dat de zogenaamde Tobin-belasting speculatief effectief bestrijdt, maar we zijn ingenomen met een discussie over de manier waarop financiële instellingen zoals banken, fondsbeheers- en verzekeringsmaatschappijen kunnen bijdragen tot een gezonde en stabiele financiële markt. De financiële crisis toont aan dat grensoverschrijdende problemen grensoverschrijdende oplossingen vergen. Dit debat zou daarom mondiaal moeten worden gevoerd en niet alleen maar in de EU.

Paulo Rangel (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik ben beslist ten zeerste ingenomen met de akkoorden die op de top van de G20 zijn bereikt. Ze worden door iedereen gezien als een stap in de juiste richting.

Bij deze top is gesproken over zulke belangrijke onderwerpen als de regeling van en het toezicht op de financiële markten en de duurzaamheid van de openbare financiën. Zelf wil ik graag de nadruk leggen op twee zaken: duurzame economische groei en werkgelegenheid.

Ik ben heel tevreden dat de door de G20 vastgelegde prioriteiten gebaseerd zijn op het idee dat een duurzame groei van de reële economie als motor moet dienen voor het scheppen van banen, en dat diezelfde groei ook de bescherming moet garanderen van al die mensen die de negatieve gevolgen van de crisis ondervinden, inzonderheid de armste en meest kwetsbare groepen. Gunstig is volgens mij ook dat de leiders van de G20 zijn overeengekomen de werkgelegenheids crisis op internationaal niveau aan te pakken, en dat het stimuleren van de werkgelegenheid de kern van hun herstelplannen vormt.

Jammer is wel dat er op deze G20-top geen overeenkomsten tot stand zijn gekomen met betrekking tot de mondiale bestrijding van klimaatverandering.

Frédérique Ries (ALDE), schriftelijk. – (FR) Het was van belang voor het Europees Parlement om na de G20-top in Pittsburgh een helder signaal af te geven aan de belangrijkste wereldleiders. Dat is gebeurd met de vandaag aangenomen resolutie, waarin wordt benadrukt dat, hoewel het ergste deel van de financiële crisis achter ons ligt, de consequenties ervan in termen van begroting en werkgelegenheid zonder gemeenschappelijk optreden van de Europese Unie, de Verenigde Staten en China nog lang zullen worden gevoeld. Laatstgenoemden hebben al besluiten genomen over de hervorming van het IMF, het toezicht op bonussen van handelaren, kapitaalvereisten en transparantie van complexe financiële producten. Deze G20 is dus niet voor niets geweest!

Toch moeten er nog ten minste drie immense problemen worden aangepakt als we vooruitgang willen boeken in het beheersen van de mondialisering. Ten eerste moeten we de belastingparadijzen daadwerkelijk aanpakken. Er is zo veel geld dat niet in de schatkist van de diverse staten terecht komt. Ten tweede moeten we voorkomen dat er een monetaire storm opsteekt ten gevolge van het onvoldoende in evenwicht brengen van de wisselkoersen en het nastreven van concurrerende devaluaties. Ten derde moeten we de strijd aanbinden met de volatiliteit van de prijzen van basisproducten, met name voedingsmiddelen, aangezien dit bijdraagt aan de vergroting van de onevenwichtige verdeling en de armoede in de wereld.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, geachte dames en heren, tijdens de recente top van de G-20 in Pittsburgh is de geleidelijke stabilisering van de economische situatie bevestigd. Er dient evenwel nog steeds rekening te worden gehouden met de moeilijkheden waarmee bepaalde economieën kunnen worden geconfronteerd. Deze bijeenkomst was een goede gelegenheid om te benadrukken dat de landen vastbesloten zijn om het huidige systeem van financiële regelgeving te hervormen. De grootste bedreiging, die we in ieder geval het hoofd moeten bieden, is een verdere stijging van de werkloosheid, een vermindering van de vraag en een beperking van de productie. De in Pittsburgh voorgestelde beginselen zouden de grondslag moeten vormen voor een gemeenschappelijke wereldwijde economische groei. De top heeft de noodzaak bevestigd van verdere werkzaamheden met het oog op de totstandkoming van instellingen en instrumenten voor toezicht en controle op tal van domeinen van de mondiale markt.

Peter Skinner (S&D), schriftelijk. – (EN) De delegatie van de Labour Party in het Europees Parlement heeft deze resolutie gesteund en ondersteunde daarmee de vooruitgang die vorige maand in Pittsburgh is geboekt. Zonder toezeggingen om het multilaterale toezicht binnen het IMF te verbeteren en een verdere betrokkenheid van andere economieën dan die van het huidige ledental, kan weinig effectief welslagen worden verwacht.

Deze resolutie is prijzenswaardig en met zorgvuldig beraad kan een grotere voortgang worden verwacht bij de oplossing van de financiële crisis.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik wil om te beginnen aangeven dat ik ten eerste ingenomen ben met het feit dat er bij de ontmoeting van de G20 gesproken is over zulke belangrijke onderwerpen als duurzame economie, werkgelegenheid en de mogelijke gevolgen van klimaatverandering voor de bewoonbaarheid van onze planeet. Dat zijn onderwerpen die de hele wereld aangaan en nu door iedereen worden beschouwd als doorslaggevend voor de groei in Europa.

Ik ben daarom heel blij dat besloten is om de maatregelen voor het bevorderen van het economisch herstel voort te zetten en dat men oprecht wil proberen een strategie te ontwerpen om de Lissabon-agenda te verwezenlijken. Indrukwekkend is vooral dat iedereen het mondiale banenplan ter plaatse invulling wil geven. Wat dit plan betreft: het is van belang dat er op internationaal niveau snel een fonds wordt opgezet voor niet-conjunctuurgevoelige banen, met ambitieuze fiscale maatregelen voor het creëren en behouden van banen. We hebben verder behoefte aan een gedegen sociaal beleid om de meest kwetsbare groepen te steunen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De Griekse Communistische Partij heeft tegen de gezamenlijke resolutie van de conservatieven, sociaaldemocraten en liberalen gestemd, omdat die de strategische ambitie van de monopolies uitstraalt om de pijnlijke gevolgen van de kapitalistische economische crisis af te wentelen op de arbeidersklassen. De politieke spreekbuizen van het kapitalisme vragen de regeringen van de bourgeoisie in hun resolutie om belastinggeld te blijven pompen in de monopolistische mammoetbedrijven en verlangen tegelijkertijd de “consolidatie van gezonde overheidsfinanciën”, waarmee ze nog grotere bezuinigingen bedoelen op de sociale uitgaven, op de gezondheidszorg, op de bijstand, op het onderwijs enzovoorts. Ze verwelkomen de schepping van “waardige banen” die de vaste, voltijdbanen zullen vervangen door slechtbetaald, flexibel en onzeker werk, met zo min mogelijk rechten. De politieke vertegenwoordigers van de plutocratie stellen deze “waardigheid” voor aan de arbeidersklassen. De resolutie verlangt de versterking van internationale imperialistische organisaties (IMF, de Wereldbank, WTO) en baant de weg voor “groene” kapitaalopbrengsten onder het voorwendsel van de klimaatverandering en de volledige liberalisering van de internationale handel, die het sein is voor een nog grotere marktpenetratie door de monopolies op de markten van arme en ontwikkelingslanden en uitbuiting van natuurlijke en menselijke hulpbronnen.

- Ontwerpresolutie: De gevolgen van de mondiale economische en financiële crisis voor de ontwikkelingslanden en de ontwikkelingssamenwerking (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De zich ontwikkelende landen worden zwaar getroffen door elkaar opvolgende crises, zoals de voedingsmiddelen crisis, de brandstofcrisis en klimaatverandering. En nu hebben ze het zwaar te verduren als gevolg van de financiële crisis en de economische recessie. Het is van fundamenteel belang dat de EU en haar lidstaten hun verantwoordelijkheid als internationale acteurs aanvaarden. Ze moeten hun beloften op het gebied van ontwikkelingssteun nakomen en blijven meewerken aan de verwezenlijking van de millenniumontwikkelingsdoelen.

De EU heeft een bedrag van 8,8 miljard euro vervroegd beschikbaar gemaakt voor ontwikkelingshulp, voor begrotingssteun en voor de financiering van de landbouw. Ze heeft verder voorgesteld 500 miljoen euro opzij te zetten voor sociale uitgaven in de zich ontwikkelende landen. Dat geld moet via FLEX uitgekeerd worden aan de ACS-landen. Het is van belang dat de begrotingssteun vooral wordt gebruikt voor gezondheidszorg, waardig werk, onderwijs, sociale dienstverlening en groene groei. Men heeft de Commissie verzocht om nieuwe financieringsmiddelen te vinden en zo het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) veilig te stellen. Het is daarom zaak dat het EOF een plaats krijgt in de communautaire begroting. Van belang is verder dat er meer samenhang komt in het beleid dat de EU voert op het gebied van internationale handel, begroting, klimaatverandering en ontwikkelingshulp.

De ontwikkelingssteun moet vooral worden gebruikt om ...

(Stemverklaring ingekort overeenkomstig artikel 170, lid 1, van het Reglement)

David Casa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ondanks het feit dat de ontwikkelingslanden zeker niet de oorzaak van de crises waren, is het zeker waar dat zij er het meest en onevenredig door getroffen zijn. Daarom heb ik voor deze resolutie gestemd.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De huidige economische en financiële crisis is begonnen in de VS, maar de gevolgen van deze crisis doen zich overal ter wereld gevoelen. Ze treft ook Europa en – in nog sterkere mate – de zich ontwikkelende landen, door miljoenen mensen af te laten glijden naar extreme armoede en door de toch al zwakke economieën van deze landen nog verder te verzwakken.

Alle instellingen die een actieve rol spelen bij de ontwikkelingssteun – inzonderheid die van Bretton Woods – dienen snel een doeltreffend antwoord te formuleren op deze toestand. Het is van fundamenteel belang dat de Europese Unie en haar lidstaten hun verantwoordelijkheden als de belangrijkste verstrekkers van ontwikkelingssteun aanvaarden en hun internationale beloften aan de zich ontwikkelende landen nakomen. Er moet dringend een extra inspanning worden gedaan om de millenniumontwikkelingsdoelen te verwezenlijken, en de openbare ontwikkelingssteun moet worden uitgebreid – het huidige niveau van de steun volstaat niet om de gevolgen van de crisis in de zich ontwikkelende landen op te vangen.

Verder is het aan de vooravond van de Conferentie van Kopenhagen van belang dat zowel de EU als de overige internationale participanten hun beleid op het gebied van internationale handel, klimaatverandering, humanitaire hulp en ontwikkeling op elkaar afstemmen. Om al deze redenen steun ik deze resolutie.

Corina Crețu (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Wij staan voor een noodsituatie met betrekking tot de ontwikkelings- en humanitaire hulp vanwege de economische crisis. De prijs in mensenlevens hiervan blijft stijgen, met name omdat deze recessie volgt op crises in voedsel- en olieprijs. Helaas is een van de directe gevolgen van de economische crisis een internationale donorcrisis, tegen de achtergrond van versnelde groei van armoede. Alleen al in 2009 zijn 90 miljoen mensen in extreme armoede terecht gekomen, terwijl het aantal werklozen is gestegen tot 23 miljoen. De vandaag aangenomen voorstellen bieden een sprankje hoop voor hulp aan de meest kwetsbare landen, de ontwikkelingslanden. Deze gaan echter niet ver genoeg, gezien het feit dat de zes miljard dollar uit de verkoop van goudreserves van het IMF, geoormerkt voor hulp aan arme landen, slechts 2 procent van hun daadwerkelijke nood kan lenigen. Ik ben daarom van mening dat de druk op de G20 moet worden vergroot om de grote specifieke verantwoordelijkheid op zich te nemen, om de crisis te bestrijden door het mobiliseren van middelen in de vorm van noodhulp ter verdeling onder de ontwikkelingslanden. Met de noodzaak van stroomlijning van het systeem in gedachten verwelkom ik de kritiek in de resolutie op het mislukken van de topontmoeting in Pittsburgh, waar men er niet in is geslaagd het thema van hervorming van de internationale financiële instellingen op te lossen, gegeven de trage respons van de Bretton Woods-instellingen op de crisis.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De zich ontwikkelende landen zijn zwaar getroffen door de huidige economische en financiële crisis. Men vreest dat de indicatoren voor groei en vooruitgang stagnatie of zelfs een terugval zullen laten zien. De EU en haar lidstaten zijn belangrijke donorlanden en mogen hun ogen niet sluiten voor dit gegeven. We moeten dus overwegen de steun voor deze landen te verhogen, omdat sommige van deze landen anders naar een dusdanig armoedeniveau zullen afglijden dat bestaande sociale en politieke conflicten erdoor verscherpt zullen worden, terwijl regio's die met grote moeite de vrede hebben weten te bewaren en ontwikkeling hebben verwezenlijkt met tekorten te kampen zullen krijgen.

Bij die verhoging moeten we ons laten leiden door soepelheid, inlevingsvermogen, solidariteit en gezond verstand. De donorlanden moeten echter wel een rigoureuze toezicht houden op de wijze waarop de steun wordt aangewend. De aan de ontvangerlanden beschikbaar gestelde bedragen moeten op een doeltreffende wijze worden gevolgd, van de overdracht zelf tot het uiteindelijke gebruik. Het maatschappelijk middenveld en de parlementen van deze landen moeten zelf ook het nodige doen om de hier bedoelde transparantie te bewerkstelligen. De EU dient aan te zetten tot nationale debatten over de bestemming van de verleende steun.

Ook nu we in Europa zelf een economische krimp doormaken, mogen we ons niet in onszelf keren en de ogen sluiten voor de nijpende problemen om ons heen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) De ontwikkelingslanden zijn zwaar getroffen door de huidige financiële en economische crisis die door banken en andere speculanten in Amerika is veroorzaakt. Dit heeft enorme gevolgen voor hun toch al zwakke economie en zal nog eens miljoenen werklozen met zich meebrengen. Indien mogelijk zullen de werklozen hun heil in Europa zoeken en daarmee wordt de migratiedruk op Europa nog hoger. Daarom moeten wij Europeanen deze landen bij de opbouw van hun economie ondersteunen. De ontwikkelingshulp in haar huidige vorm is daarvoor niet geschikt, aangezien veel gelden in duistere kanalen verdwijnen of via een omweg weer op Europese bankrekeningen van corrupte despoten terechtkomen. Om deze redenen heb ik mij ondanks talrijke positieve ideeën bij de eindstemming over de ontwerpresolutie van de Commissie ontwikkelingssamenwerking van stemming onthouden.

Marit Paulsen, Olle Schmidt en Cecilia Wikström (ALDE), schriftelijk. – (SV) De financiële crisis ontstond ten dele omdat banken het vertrouwen van hun klanten misbruikten en te grote risico's namen met het geld van hun klanten. Wij denken dat er een diepgaandere discussie nodig is over de manier waarop met grensoverschrijdende financiële transacties om moet worden gegaan. We denken niet dat de zogenaamde Tobin-belasting speculatie effectief bestrijdt, maar we zijn ingenomen met een discussie over de manier waarop financiële instellingen zoals banken, fondsbeheers- en verzekeringsmaatschappijen kunnen bijdragen tot een gezonde en stabiele financiële markt. De financiële crisis toont aan dat grensoverschrijdende problemen grensoverschrijdende oplossingen vergen. Dit debat zou daarom mondiaal moeten worden gevoerd en niet alleen maar in de EU.

Sirpa Pietikäinen (PPE), schriftelijk. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, zoals in de ontwerpresolutie van de Commissie ontwikkelingssamenwerking op verdienstelijke wijze naar voren wordt gebracht, treft de huidige mondiale financiële en economische crisis de armste landen het hardst. De ontwikkelingsdoelen die in veel ontwikkelingslanden zijn bereikt, lopen gevaar en het bereiken van de Millenniumontwikkelingsdoelen lijkt steeds moeilijker te worden. Ondanks de vele beloften van de ontwikkelde landen, onder andere gedaan op de G20- en G8-toppen, haalt de hoeveelheid hulp die naar ontwikkelingslanden gaat bij lange na niet het niveau van wat was beloofd. In feite was de hoeveelheid hulp van veel EU-landen al voor het uitbreken van de crisis aanzienlijk minder dan wat zij hadden beloofd.

De crisis kan ook een nieuwe mogelijkheid zijn. De grote toename van de middelen van het Internationaal Monetair Fonds en de herziening van het besluitvormingssysteem van die organisatie zijn twee voorbeelden van dergelijke positieve ontwikkelingsmogelijkheden. De hervorming van het IMF en de aanvullende middelen komen tegemoet aan een nijpende behoefte, maar dit alleen is bij lange na niet genoeg om de situatie van de armste landen in de wereld te verbeteren. De ontwikkelde landen moeten zich aan hun woord houden aangaande hun verplichtingen inzake de millenniumdoelen en de verhoging van de ontwikkelingshulp tot de vereiste 0,7 procent van het bbp. De financiering die nodig is voor de strijd tegen en de aanpassing aan de klimaatverandering is een extra verantwoordelijkheid waar de ontwikkelde wereld zich niet aan kan onttrekken. De fundamentele pijler van de nieuwe internationale spelregels moet de gedachte zijn van gelijkere kansen om betrokken te zijn bij het herzien van de regels en het spelen van het spel volgens die regels.

Czesław Adam Siekierski (PPE), schriftelijk. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik heb voor de resolutie gestemd omdat ik vind dat ze een groot aantal zeer relevante opmerkingen bevat over de oorzaken en de gevolgen van de moeilijke situatie waarin de ontwikkelingslanden zich op dit ogenblik bevinden. Ik zou vooral willen benadrukken dat de huidige economische crisis niet alleen het gevolg is van de ineenstorting van de financiële markten, maar ook van de eerdere voedsel- en energiecrisis. Naar mijn mening is het essentieel om maatregelen te nemen met het oog op een snel en efficiënter gebruik van de middelen die door de ontwikkelde landen beschikbaar zijn gesteld. Dit is van bijzonder belang wanneer we rekening houden met het feit dat de rijke landen momenteel met interne problemen te kampen hebben, zoals een begrotingstekort of tijdsbeperkingen. Ik onderstreep nogmaals dat het zeer belangrijk is om de procedures te vereenvoudigen, zodat de financiële middelen die van de rijke naar de arme landen gaan niet in een zee van bureaucratie verdwijnen.

Catherine Soullie (PPE), schriftelijk. – (FR) Het bieden van hulp aan ontwikkelingslanden is een plicht waaraan de Europese Unie zich niet mag onttrekken. De huidige economische en financiële crisis heeft de globalisering een nieuwe dimensie gegeven. Het idee van een belasting op financiële transacties was nuttig: president Sarkozy heeft hier een van zijn speerpunten van gemaakt. Europa heeft, zo lijkt het, een aanzet gegeven en de rest van de wereld is gevolgd. De nieuwe, gezonde werking van de internationale financiën moet zijn gebaseerd op redelijkheid.

Het spijt mij dan ook zeer dat het amendement Strieffler-Ponga is verworpen, aangezien hierin een voorstel werd gedaan voor een belasting op financiële transacties ter aanvulling op de overheidsontwikkelingshulp, waar de minst ontwikkelde landen van zouden kunnen profiteren. Het is waar dat onze economieën en onze financiële systemen hierdoor een hogere belastingdruk hadden gekregen, maar de Europese Unie zou hiermee ook initiatiefnemer zijn geweest van een geweldige, internationale vorm van solidariteit.

We hopen dat de hier aangenomen resolutie de Unie zal aanzetten haar verplichtingen na te komen en ontwikkelingslanden te helpen het tempo van de globalisering bij te houden.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik heb met overtuiging de door de Commissie ontwikkelingssamenwerking ingediende resolutie over de gevolgen van de mondiale financiële en economische crisis voor de ontwikkelingslanden goedgekeurd. Het Parlement roept de EU terecht op een einde te maken

aan het misbruik van de belastingparadijzen, belastingontduiking en illegale kapitaalvlucht uit ontwikkelingslanden. Het IMF heeft terecht de financiële middelen om de financiële en economische crisis te bestrijden, verhoogd. Maar het is regelrecht zorgwekkend dat tot op heden 82 procent van die middelen terecht kwam in Europa en slechts 1,6 procent in Afrika. Het komt er nu op aan de hoogste prioriteit te geven aan armoedebestrijding. Essentieel is ook dat de economische partnerschapsovereenkomsten (EPO's) zo worden ingezet dat de betrokken landen handelsvoordelen krijgen en dat deze landen tevens in staat zijn bepaalde kwetsbare producten en sectoren, zoals investeringen en diensten, buiten de onderhandelingen te houden. Ik betreur dat het amendement waarin de Commissie en de lidstaten wordt gevraagd voorstellen in te dienen voor innovatieve financieringsmechanismen, zoals een belasting op financiële transacties ter aanvulling op overheidsontwikkelingshulp, niet werd aangenomen.

Iva Zanicchi (PPE), schriftelijk. – IT) Ik heb weliswaar voor de ontwerpresolutie gestemd, maar denk dat ik toch het een en ander moet toelichten. De recente financiële crisis heeft geleid tot een wereldwijde economische recessie die door de talrijke gevolgen ervan vooral de ontwikkelingslanden heeft getroffen, waardoor de voedselcrisis nog verder is toegenomen: volgens de gegevens van de FAO lijdt voor het eerst in de geschiedenis meer dan een miljard mensen honger en ten opzichte van 2008 zijn er honderd miljoen ondervoede mensen bijgekomen.

De financiële crisis heeft een verwoestend effect gehad op de ACS-landen, waardoor de milieu-uitdagingen en de volatiliteit van de voedselprijzen nog complexer zijn geworden. Deze landen zijn niet verantwoordelijk voor de crisis, maar ondervinden wel de negatiefste gevolgen ervan doordat zij het kleinste deel van de steun krijgen. Dit is niet langer aanvaardbaar. Daarom acht ik het in de huidige situatie – n het is geen cliché om deze tragisch te noemen – noodzakelijk de kwaliteit van de aan deze landen verleende steun te verbeteren en niet alleen te kijken naar de kwantiteit ervan. Ik vind dat er bij de aanwending van de middelen op een transparantere en efficiëntere manier te werk moet worden gegaan en dat de bereikte resultaten op onpartijdige wijze moeten worden geverifieerd.

De Voorzitter. – Hiermee zijn de stemverklaringen beëindigd.

9. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

10. Samenstelling commissies en delegaties: zie notulen

11. Verzending van de tijdens deze vergadering aangenomen teksten: zie notulen

12. Rooster van de volgende vergaderingen: zie notulen

13. Onderbreking van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement te zijn onderbroken.

(De vergadering wordt om 11.50 uur gesloten)